

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№ 10

Стор. 16-17

«Зцапала-злапала»

ябо Як ми на «Кордоні» «Бумбокс» зловим!

Dj Brunett

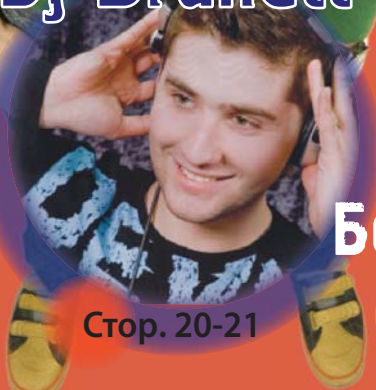
Стор. 19

КВН по-новельськи

«КАРНА»

Стор. 4-5

Стор. 20-21

Безпечний секс?
Не смішіть мене!

Стор. 22-23

Молодіжний журнал «Птаха»

№ 7-8, 2008

Головний редактор:

Ольга Ляснюк

Над номером працювали:

Наталія Самчинська,

Олена Палкіна,

Ірина Третьяк,

Світлана Самчук,

Максим Івануха,

Юлія Гринчук,

Юлія Гуменюк,

Марійка Марченко

Точка Роси,

Андрій Поліщук,

Тетяна Ворончук,

Софія,

Надія Хитка

Верстка та підготовка

до друку:

Володимир Камінський

(ПВД «Твердиня», м. Луцьк)

Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів.

За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Адреса редакції:

45000, м. Ковель,

вул. Театральна 11,

2 поверх, к. 17

e-mail: info@ptaxa.com.ua

www.ptaxa.com.ua

Свідectво про реєстрацію:

ЛВ № 309-43Р

від 29. 11. 2007

Видається з грудня 2007

Виходить 1 раз у місяць

Ціна договірна

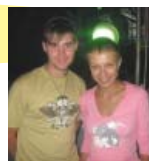
Наклад 1500 прим.

Слово редактора

...ну от, причвалала осінь, спочатку і не давала про себе знати, а потім як роздощилися... жодних носовичків чи серветок не на-старчитися на її втішання. Якось відразу стало холодно і мокро, аж у думки сирість прокралася... Але попереду – жовтень. Сподівати-мемося, що він виправдає свою назву й буде жовтим, теплим, і подарує нам позитивні емоції справжньої золотої осені)).

Оля Ляснюк

Хронограф	3 ст.
Карна	4-5 ст.
«Кордон 803» або «Давайте жити дружно!»	6 ст.
Коля з КОВЕЛЯ. ІНТЕРВ'Ю, ЯКОГО НЕ БУЛО	7 ст.
День незалежності з Махном	8-9 ст.
Гурт «Eclipse». Розширяємо горизонти	10-11 ст.
Не наступайте на любов, не наступайте...	12-13 ст.
Який смак у маячні?	14-15 ст.
«Зцапала-злапала» або як ми на «Кордоні» «Бумбокс» зловили!	16-17 ст.
Правда та міфи про парфуми	18 ст.
КВН по-ковельськи	19 ст.
Dj Brunett - життя в «КИНО» і поза ним	20-21 ст.
Безпечний секс? Не смішіть мене!	22-23 ст.
Аборт: усі небезпеки	24 ст.
Наодинці з музою	25 ст.
Спорт	26-27 ст.
Знайдіть кішку у темній кімнаті	28 ст.
Мега-Руйнація	29 ст.
Місто Лева в полоні ламаних ритмів DNB	29 ст.
Табір «Бойового Гопака»	31 ст.
Фотоприколи	32 ст.

День у день - увесь ЖОВТЕНЬ

1 жовтня 1908 – у Детройті (США) Генрі Форд продемонстрував двомісний «Форд Модель Т», який став однією з найпопулярніших моделей першої третини 20-го століття. Початкова ціна, 850 доларів, була згодом знижена до 825-ти завдяки застосуванню конвеєрного способу збирання автомобілів, а в 1924 році «Жерстянка», як у народі називали «Модель Т», продавалася вже за 300 доларів. З часом у «Моделі Т» з'явився електричний стартер і електричні фари. До 1927 року, коли «Модель Т» зняли з виробництва, їх було виготовлено 15000000 екземплярів.

5 жовтня 1931 – американці Клайд Пангборн і Х'ю Херндон завершили перший у світі безпосадковий переліт через Тихий океан. Їх політ почався 3 жовтня і тривав 41 годину 31 хвилину. За цей час мандрівники перелетіли монопланом «Bellanca CH-200» з Японії до США, подолавши більше 8000 кілометрів.

6 жовтня 1989 – королева Великої Британії призначила генерал-губернатором Канади канадського українця Рея Гнатишина, вихідця з Буковини.

7 жовтня 1959 – радянська автоматична міжпланетна станція «Луна-3» вперше у світі сфотографувала обернений бік Місяця.

8 жовтня 1988 – альбом «The Dark Side of the Moon» британської групи «Pink Floyd» встановив рекорд – завершилось його 741-тижневє перебування у чарті «Top 200» журналу «Billboard».

10 жовтня 1965 – американець Джон Уеслі Хаятт запатентував більярдну кулю. Він першим знайшов матеріал, котрим можна було замінити використовувану до того слоновою кістку.

13 жовтня 1997 – через три тижні після подолання рубежу швидкості 700 миль на годину британець Енді Грін на реактивному автомобілі «Thrust SuperSonic» в Чорній пустелі у штаті Невада розвинув швидкість 764.168 миль/год. на 1.003% більшу,

ніж швидкість звуку.

15 жовтня 1959 – у Мюнхені агентом радянського КДБ Богданом Сташинським зі шприца-пістолета вбитий лідер Організації українських націоналістів (ОУН) 50-річний Степан Бандера.

17 жовтня 1989 – у Києві почав свою роботу І-ий Фесиваль анімаційних фільмів «Крок».

23 жовтня 1998 – компанія «Corel» оголосила про можливість безплатного завантаження з її сайту версії текстового редактора «WordPerfect» для «Linux», операційної системи, яка протягом року набула надзвичайної популярності, головним чином завдяки своїй безкоштовності й альтернативності, домінуючій на ринку ОС «Windows» компанії «Microsoft».

25 жовтня 1955 – у місті Менсфілд, штат Огайо, американська компанія «Тарпан Компані» вперше продемонструвала мікрохвильову піч. Новий побутовий пристрій вартістю 1200 доларів давав змогу за 22 секунди приготувати яєчню і за 90 секунд – біфштекс.

28 жовтня 1992 – у матчі проти донецького «Шахтаря» у складі київського «Динамо» на поле вперше вийшов форвард Андрій Шевченко.

29 жовтня 1945 – у Нью-Йорку вперше надійшли у продаж кулькові ручки. Продемонстровані на ярмарку за декілька днів перед цим, вони рекламувались як «перша ручка, здатна писати під водою», і лише за перший день в універмазі Джилберта їх було продано близько 10 тис. штук ціною 12 доларів за кожну.

Підготовлено з використанням матеріалів сайту www.pedigest.net

Анекдот

У вчителя запитують:

– Назвіть три причини, через які ви любите свою роботу.

– Червень, липень, серпень.

3 життєвої мудрості діда Опанаса:

– Не варто одружуватися з жінкою, з якою можна жити. Одружуватися слід з тією, без якої жити не можеш.

– Коханий, тобі не здається, що огіркова маска допомагає поліпшити мій зовнішній вигляд?

– Безперечно, кохана, я тільки не розумію, навіщо ти її знімаєш?

Покупець:

– «Яйце відбірне». У кого відбирали?

Продавець:

– У курей, зрозуміло.

– А вони не опиралися?

– Ті, які опиралися, – продаються у сусідньому відділі.

Розмовляють двоє приятелів:

– Минулого тижня піщинка впала в око моєї дружини, який довелося йти до лікаря. Це обійшлося мені у 20 доларів!

– Дрібниця! Минулого тижня в око моєї дружини впала шуба з норки, і це коштувало мені 3000 доларів!

– Ну, як цього року дачний сезон?

– Чудово! Мішок картоплі посадив – мішок зібрав. Жодної не пропало!

– Раніше посилали на три букви, а тепер – на чотири...

– Куди?

– На гугл!

Митник, заглядаючи у валізу щойно прибулого пасажирів:

– Отже, шановний, давайте визначимося, де тут ваші речі, а де – мої...

Летить літак. З кабіни виходить командир з парашутом за спиною і зі сумним виглядом йде салоном. Пасажири, хвилюючись, запитують:

– Що трапилося, капітане?

Він у відповідь тільки зітхає. Доходить до хвоста і відкриває люк. Останній пасажир запитують:

– Та що ж трапилося?!

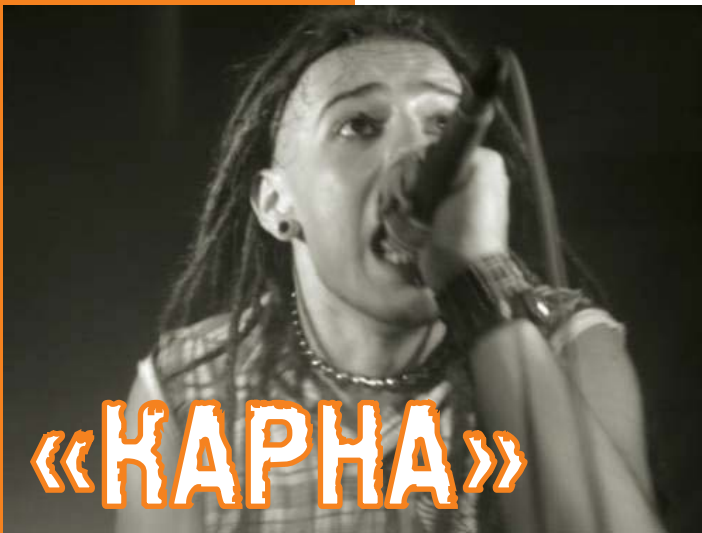
А командир зітхнув і тихо-тихо сказав:

– Та нічого... просто проблеми на роботі...

Син розповідає батьку:

– А нам вчора у школі розповідали про екологічно чисті методи боротьби з комарами.

– Це тапки, чи як?

«Карна» – це команда, всіма знана і кохана. Лірика їх пісень та музика нікого не лишає байдужим. «Карна» - це хлопці, які понад усе люблять власне місто, гори Карпати і музику. Обов'язково послухай, подивись, сходи на концерт, щоб відчути усю ту енергію, яку вони випромінюють, та якою обов'язково наповнишся і ти.

Якої пори року тобі твориться найкраще?

Льоша: Восени. Я, по-перше, Скорпіон, народився восени, а по-друге, Осінь для мене – це час змін. Коли ти цілий рік щось робиш, чимось займаєшся, а потім приходить пора підсумків. Ти намагаєшся наздогнати те, що зробити ще не встиг. Це пора, коли ти гостро відчуваєш перехід від спеки до холоду, зміну кольорів та контрастів, запахів та відчуттів. Закінчуючи думками, налаштованими на зміни, або навпаки на те, щоб зупинитись і подумати: «А що я зробив?», – у результаті цього і народжується музика, лірика.

Що слухаєш, коли хочеш любити всіх навколо?

Льоша: «U2», у першу чергу.

А коли НЕ любити?

Льоша: Щось металове, важке. Маю велику колекцію ще з тих часів, коли фанатів від

метал-музики і вважав себе металістом. «Канібал Корпс», «Напалм дез», «Сепультура» – це те, що треба саме під такий стан.

Що треба музиканту для повного щастя?

Льоша: Як би ж я знав (сміється – авт.). Скоріше всього такої атмосфери, щоб людина творча могла робити щось справжнє. Щоб можна було не перейматися матеріальними речами, а думати про щось вище, духовне. Тільки тоді музикант зможе бути музикантом, коли розкриваючи для себе кожен день, кожную ніч, не задумуватись про речі буденні, стандартні та однакові.

А як рятуєшся від буденності?

Льоша: Музикою. Я граю і на фортепіано, і на барабанах, і на гітарі. Тому, коли мені сумно просто сідаю за якийсь з цих інструментів. Граю, і тоді все йде

геть, а лишається тільки мій інструмент і я, і ті звуки, ті ноти, та мелодія, яку я відчуваю в собі.

Маєш музичну освіту?

Льоша: Ні, не маю. Сольфеджіо, я, напевне, буду вивчати десь у 60 років, аж ніяк не раніше. Тоді це буде щось цікаве для мене. Я просто хочу бути відкритим і вважаю, що музична освіта заганяє в рамки творчих людей поняттями, що так робити можна, а так – ні. Моя музична освіта від природи. Ця освіта набагато ширіша і відкритіша, аніж та, яку отримує людина в музичних закладах.

Чого ніколи в житті не робиш?

Льоша: Не зраджу і не вб'ю.

Яке найдивніше місце, де ви виступали?

Льоша: То було в Карпатах, на фестивалі «Мізинська Звигода». То був фестиваль екстремальних видів спорту, опен-ейр. Ти виходиш на сцену, перед тобою дуже багато людей, обличчя яких звернені до тебе, ти виступаєш, піднімаєш голову – а там... гори.

Часто тебе несподівано знаходить натхнення?

Льоша: Постійно. Гадаю, це трапляється з кожним музикантом, коли ти раптом відчуваєш потяг, щоб вилити свої почуття і переживання на папері, будь це лірика або музика. Часто це застає мене в потязі або прямо на роботі, або під час запису альбому. Воно накопичується в тобі, ти хочеш написати про увесь

той бруд, який ти лишаєш своїм дітям: про ті відблиски скляних пляшок у траві, які здаються ранковою росою, об скалки яких ти ріжеш ноги, наприклад. Так я відчуваю на даний момент, і я хочу про то написати.

Назви три речі, без яких ти не можеш обійтись.

Льоша: Кидайте, люди, пали-ти)), то перше. Без відчуття, що я тут не один – то друге. Третє – спокою. Я хочу по можливості мати той спокій. Живучи наразі в Києві, я все гостріше розумію, що мені дуже не вистачає мого рідного міста Івано-Франківська.

які знімають просто геніальні речі, навіть на прості «мільниці».

Скільки часу тривала робота над ним?

Льоша: Три дні, під час трьох я відчував себе як у чарівному сні: я мав чудовий сценічний образ, увесь чорний, в білій сорочці, з триденним макіяжем. Я не розумію, як ви, дівчата, його стираєте! Я мучився з ним мінімум півгодини. У ті дні я відчував себе зовсім інакшою людиною. А прокинувшись у Києві, мені хотілось повернутись назад, в той ніби казковий сон.

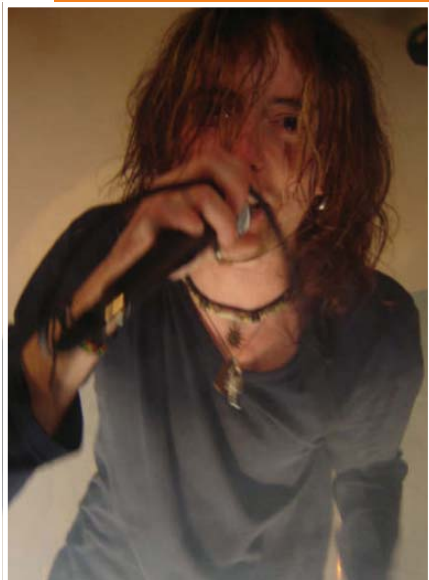
Як збираєтесь його презентувати?

Льоша: Разом з альбомом. Ми якраз закінчуємо роботу над ним. До нього і увіде новий кліп.

В Івано-Франківську, що ти порадиш мені в першу чергу побачити і відвідати?

Льоша: Коли вийдеш з вокзалу і потрапиш на центральну площу, обов'язково трохи погуляй, поблукай містом і просто відчуй людей. Лише коли я почав жити в Києві, я зрозумів, як сильно люблю своє місто, людей, повітря, і атмосферу, що мене огортає в ньому. Погуляй площею Ринок, центральною площею, побач людей, поміть їхні посмішки. Зайди до клубу «Химера», де завжди збирається усе творче середовище міста. А ще – обов'язково з'їзди до Карпат, навіть на годинку. Просто сядь у потяг в тому ж Франківську, через 1.5 години ти будеш в горах, подихай тим повітрям, побач усю красу гір.

TRAISSA

Я гірська людина, тому просто потребую свіжого повітря, карпатських гір, тиші, спокою, який я мав раніше.

Розкажи трохи про ваш щойно знятий кліп: хто над ним працював?

Льоша: Режисером та автором сценарію є Віктор Бакін, наш друг, він теж франківчанин. Він працював з нами і над першим кліпом, та цей кліп більше нагадує режисерську роботу. Знімався він у Франківську, в доволі незвичних, забутих людьми місцях – закинутих казармах, – і в той же час в історичному музеї, колишній усипальниці Станіслава Потоцького. Також нам допомагали професійні фотографі,

«Кордон 803»

або «Давайте жити дружно!»

Угринів (біля Сокаля, Львівська обл.) / Долгобичів (Грубешівський повіт, Люблінське воєводство).
Субота, 30 серпня 2008 року.

На східному кордоні ЄС відбувся концерт-єднання «Кордон 803» за участю зіркових гуртів з Польщі та України. Концерт на кордоні – виявлення бажання будувати мости, а не залізні мури між народами, які творять Європейську спільноту.

На Екуменічну молитву за польсько-українське добросусідство прибули ієрархи та духовенство із різних конфесій з Польщі та України. У спільній молитві до Транскордонної Ікони Корчминської Богородиці взяли участь Архієпископи та Владики УГКЦ, РКЦ, УПЦ МП та УПЦ КП. Привітання надіслав Блаженніший Любомир, Глава УГКЦ.

Одним з яскравих моментів свята стала урочиста церемонія вручення статуетки нагороди Капітули польсько-українського поєднання для її цьогорічних лауреатів: Єжи Гофмана та Богдана Ступки.

Під час концерту було зачитано привітання від Президентів України та Польщі. З відеопривітанням до учасників свята звернувся Арсеній Яценюк, засновник Фонду Open Ukraine. Лист привітання до учасників свята надійшов також від пані Катерини Ющенко, Голови Наглядової ради Міжнародного благодійного Фонду «Україна 3000».

На «Кордоні 803» не забракло також спортивно-політичної частини. У товариському футбольному матчі зіграли команда Польщі, до складу якої увійшли парламентарії Сейму та команда України, у складі народних депутатів України та збірної Львівської міської ради. У другому таймі на футбольному полі зіграли також Сашко Положинський, лідер гурту «Тартак», та Ігор Пелих, ведучий концерту.

Кульмінацією свята стало унікальне музичне дійство «Кордон 803» за участю «Океану Ельзи», «Тартака», «Бумбоксу», Kai, «T.Love» та Karimski Club».

Гурт «T. Love» заграв гарний рок-н-рол. Мунек постійно показував, що його гурт не можна відправляти на пенсію «за віком», викрикуючи до публіки, співаючи польською, українською та англійською і скачучи з мікрофоном.

«Польська легенда Кая» – так її представив Ігор Пелих, співведучий вечора. Для когось ця пані була білою плямою, для когось – лише виконавицею пісні «Spi, koshanie, spi», а для когось – справжньою живою легендою.

«Тартак» усіх поставив на вуха, але, звісно, міг зробити і більше. Тільки чотири пісні, хоча народ показував, що здатний скакати довго і витримати більше. Замість «Гуляйгорода» для виконання «Чорноморця» на сцену вийшли двоє приємних панянок. Відспівали гарно, та все ж «Гуляйгород» замінити їм не вдалося – чогось не вистачало.

«Океан Ельзи» – це «Океан Ельзи». Енергійно, гарно, голосно, якісно, кльово. Посеред концерту, просто перед очима, на колонку «прилетів» чийсь бюстгальтер.)

«Карімські клуб» – це якась суміш настільки різноманітної музики, що разом би не уявилося. Проте змішано все дуже гарно, і слухати було приємно.

А «Бумбокс»... перед першою ночі просто відкрив усім «друге дихання» та дав можливість пірнути з головою у потік суперової музики і заспівав «Квіти у волоссі» – пісню, котру, кажуть, на концертах, як правило, не співають. Усі ті найвідданіші і найспраглиші, що дочекалися на холоді «бумбоксів», сповна їм віддавали підспівуваннями, танцями, криками та викликанням «на біс».

Чудове дійство, сповнене енергетикою, яка потім не дає спокою дуже довго, адже роки йдуть, держави розширюються... тому треба жити, як казав котик з мультфільму, врешті-решт «...дружно!»

Коля з Ковеля

ІНТЕРВ'Ю, ЯКОГО НЕ БУЛО

Справжня творча свобода і бажання розвиватися наштовхнули ковельського хлопака Миколу Фалюша записати власні авторські композиції на диск з назвою «Чуєш...», який і був презентований 13 вересня у Палаці учнівської молоді імені Івана Франка. Мою відсутність на цьому дійстві компенсувала хороша, дружня розмова з учасниками музичного гурту «Коля з КОВЕЛЯ». Але як і треба було очікувати, мої співрозмовники – дотепні та оригінальні хлопці, які не спинилися на стандартних відповідях на мої запитання, а розповідали мені про свою творчість спонтанними римованими рядками!

МАКС: Коли ви вперше мали змогу взяти до рук гітару? Які були враження?

ФАЛЮШ КОЛЯ (Ф.К.):

Про це буду довго говорити...

В 3 класі взяв гітару.

Написав вірш, почав творити.

АНТІН:

Гітару першу я тримав,

Коли не вмів робити кроки.

Я струни всі тоді порвав.

Не було мені і року.

ГАРИК:

Гітару в руки взяв давно,

І вже не буду більше брать.

Це було 13 років назад,

А пальці до сих пір болять.

МАКС: Ваші тексти наскрізь просякнуті соціальною тематикою: ви хочете висміяти люд чи чогось його навчити?

АНТІН:

А «Коля з Ковеля» говорить правду,

Щиру правду, від душі.

Ось про це його вірші.

ГАРИК:

Я добре знаю ситуацію,

Розумне щось говорить.

Та це всім здається.

«Коля з Ковеля» гонить,

Або тупо стібється!

АРТУР:

А можливо, скаже хтось:

це «лажа»,

А хтось назве усе «панти»

Але через прояви іронії,

Він хоче правду донести.

Ф.К.:

Я хочу збирати стадіони,

А зараз намагаюся збирати зали.

Щодо тексту нічого не скажу,

Бо друзі вже усе сказали.

МАКС: Яка композиція гурту є улюбленою і найкраще сприймається публікою?

ІРА:

Вцілому в кожній композиції,

Є своя думка і своя основа.

Якщо назвати хіт,

То це є, безперечно, «Українська мова»!!!

МАКС: Чи мають бути для творчої людини якісь моральні обмеження?

ГАРИК:

До складу колективу

«Коля з КОВЕЛЯ»

входять:

гітара, вокал –

Микола Фалюш

шоу-продюсер –

Гарик

звукоізолятор –

Антін

сопілка – Артур

бек-вокал,

дружина –

Іра Фалюш

Знизу віршик це – цензура.

Ф.К.:

Похмура осінь за вікном,

І знову дощ заливає скло.

Здається, серце розірвалось

Дурниця, але як не пощастило.

Етнічний дух, пошук душі

Цінують тільки після смерті.

Хороші хтось писав вірші:

Умер поет і думки стерті.

Йому хотілось донести,

Найкращу суть думок тих стертих.

Я також один серед них –

Живих поетів, але мертвих.

МАКС: Як ви уявляєте своїх слухачів?

Ф.К.:

Я зараз бачу слухачів,

Не хочу нікого напружати!

І я сказав все, як хотів,

Спробуйте краще зі мною

В риму зіграти!

Класну розмову із непересічними особистостями від

Максим Івануха

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ З МАХНОМ

...Як воно було (погляд зсередини)

За кадром:

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

Набагато людніший, ніж учора, організований приїзд-доїзд анархістів найколеритнішого штибу, які здебільшого погубилися на вчорашніх жеде та автостанціях. Пошуки місця для вкладання на ніч власного тіла, пошуки градусів у пляшках з-під мінералки, ознайомлення з траєкторією фестивальных дійств.

У кадрі:

Екстравагантне дійство, що зі своєю анархістською репутацією просто-таки не поміщається у будь-які загальноприйняті формати – своєрідний вияв незалежності України, а також від нав'язаної попсової культури. Поєднання літератури та музики в рамках одного фестивалю стало родзинкою свята з Махном, а символічна постать Нестора Івановича – втіленням волі мистецького руху, правом на самовираження, перш за все в культурному плані. Ну і звичайно ж, патріотичне тло фестивалю – обов'язковий атрибут «Дня незалежності з Махном».

Літературно-музичний андерграундовий фестиваль відбувався в основному на двох сценах славного міста Гуляйполе – великій та малій, що на стадіоні «Сільмаш» і в Будинку культури, а велике дійство запальні махновські хлопці Руслан Півень і Артем Полежака. Загалом, усе за сценарієм: саунд-чеки, проїзд тачанок гуляйпільськими просторами, козаки з оселедцями, анархісти з рушницями, театралізовані дійства на «Кінному полі», махновські читання з тачанки з участю таких поетів, як С. Поваліяєва, С. Жадан, Г. Семенчук, Д. Лазуткін, О. Демченко, Л. Багірова, О. Чупа, а також білорусів, зокрема В. Рижкова, М. Марти-

севича, Н. Манцевіча, В. Густава та ще багатьох не менш оригінальних творців поетичного слова. На малій сцені розповідав свої «заборонені казки» Лірник, а в Будинку культури крутили фільми про Махна – словом, купа розваг на всі смаки й можливості змороженого тіла аж до початку святкового концерту, який, власне, грали «Дримба Да Дзига», Сергій Жадан та «Собаки в космосі», «Фліт», «Торкестра», Сергій Бабкін та «Мертвий півень». Але й на цьому крапки не поставиш: фаер-шоу, барди, перфоманс від театру «homo ludens», пісенна ватра – такою була нічна програма першого фестивального дня.

Нагадаю, що батьком фестивалю є Олесь Доній та мистецьке об'єднання «Остання барикада», яким сильно дякуєм!

За кадром:

Вигуки: «Слава неньці Україні», кучкування навколо хлопця з гітарою, який співає «Лента за лентою», дружня трапеза в малознайомому колі, пошуки справжньої мінералки, бродіння по наметовому містечку, червоно-чорні, синьо-жовті прапори.

ДЕНЬ ДРУГИЙ

Знаменитий махновський поетичний слем, анархічний і відвертий, який закінчився вигука-

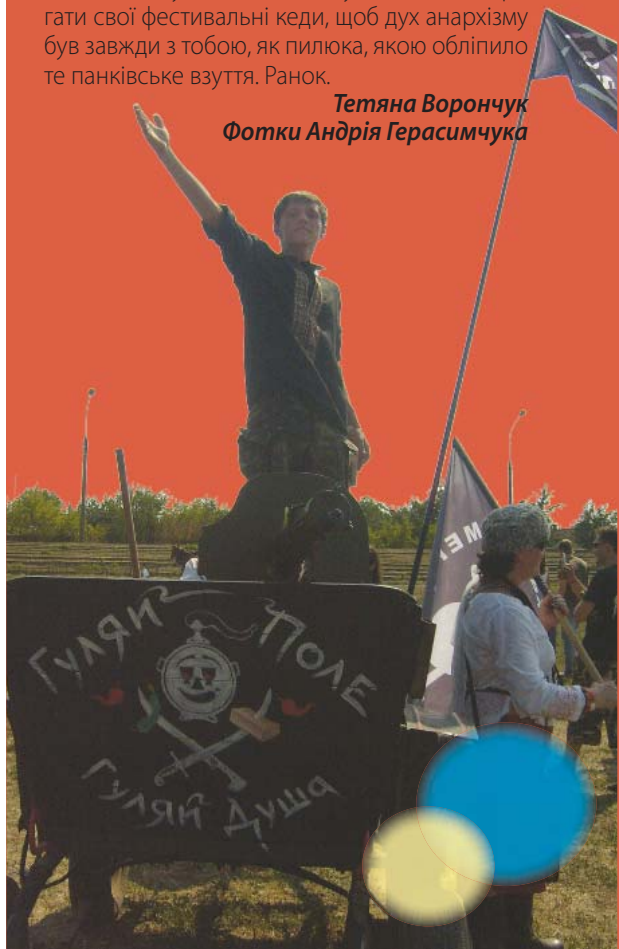
ми «суддю на мило» та продажем тільняшки Жадана за 50 гривень (такий собі аукціон). Продовжувалися літературні читання та показ фільмів, звичайно, теж махновських. На стадіоні, вже традиційний у фестивальному графіку, «Томатний лідер нації» згуртував бажаючих поцілити в обличчя рідних політиків помідорами, правда, обранці народу були не справжні, а намальовані. І, звичайно ж, «Поетичний боді-арт», теж традиційний, продовжив День незалежності на цілу шеренгу люду, охочого подивитися, як поети натхненно розмальовують оголені груди учасниць перформенсу.

Зрештою, виступи «IQ-48» з Білорусі, «Крихітки Цахес» та гурту «Бумбокс» з України:-), гурту «Zdob si Zdub» з Молдови завершили фестивальний день, а фестивальну ніч завершили барди: В. Невельський, В. Пироженко, О. Саунд, Леся Рой та гурт «Телері», драмфаєр програма і повстанська співанка.

За кадром:

Непоетичний боді-арт, просто хлопець з гітарою, попивання залишків мінералки, графіті на стінках сусіднього намету, бажання зібрати свої фестивалні кеди, щоб дух анархізму був завжди з тобою, як пилюка, якою обліпило те панківське взуття. Ранок.

Тетяна Ворончук
Фотки Андрія Герасимчука

Гурт «Eclipse». Розширяємо горизонти

(на крилах музики зі столиці на Волинь)

Якщо не чули, то почуєте, якщо не знали, то дізнаєтеся. Гурт «Eclipse» – група людей, що об'єднані спільною метою та інтересами займатися мистецтвом та музичною творчістю. «Eclipse» грає авторський матеріал із власним аранжуванням та текстами пісень у стилі pop-rock alternative. Колектив гастролює територією України, бере участь у фестивалях, акціях, зйомках ТВ-шоу...

– Яка мета у гурту?

– Нам цікаво створювати музику. Ми отримуємо від цього неймовірне задоволення. Ми знайшли в цьому себе.

– Як створювався колектив?

– Усі учасники гурту «Eclipse» корінні жителі Буча Київської області. У цьому місті проживає дуже багато творчих, талановитих, відомих людей. Керівництво міста – команда професіоналів своєї справи, тому місто Буча справедливо вважається передовим культурним містом в нашій області. Саме там і познайомились всі учасники колективу один з одним, почали спілкуватися та згодом створили гурт «Eclipse».

– Багато часу пішло на те, щоб зігратися разом? З приводу чого виникали непорозуміння?

– Так, знайти людей, з якими можна зігратися і бути духовно близькими, дуже важко. «Eclipse» пройшов довгий шлях до теперішнього складу гурту. Всі люди різні, і тому, принаймні, хвилинне непорозуміння – звичайна річ і зараз.

– На яку пісню був відзнятий кліп 2007 року? Це єдина відео-робота чи є інші?

– Ігор Загребнюк – дуже цікавий режисер-сценарист, фотограф, аніматор і просто дуже хороша людина. Одного разу він розмістив оголошення в Інтернеті, шукаючи колектив для співпраці та для «акційних» зйомок

кліпу. Так вийшло, що ми почали працювати разом та згодом зняли кліп на пісню «Непотрібні думки». Відео-робота потрапила до ефіру каналу «Enter music». Також Ігор знімав декілька наших концертів у різних містах України і навіть зробив короткометражні фільми про наші гастролі. Всі відеоматеріали можна знайти в інтернеті на сайті www.bucha.com.ua/eclipse та www.youtube.com/EclipseMusics.

– Виступи на фестивалях – що вони конкретно принесли гурту?

– «Живий» виступ приносить багато користі для гурту. Взагалі, виступ – це одна з пікових позицій самовираження музикантів. З кожним наступним разом помічаєш зміни у своєму внутрішньому світі, більш глибоко відчуваєш... По-друге, саме на фестивалях збирається багато творчої молоді, впливових людей, взагалі, цікавих персонажів... Цікаво спілкуватись. Усі ці знайомства згодом переростають у співпрацю. По-третє, більшість фестивалів України привертає до себе велику увагу ЗМІ. Я маю на увазі фестивалі такого рівня, як «Червона Рута», «Фортеця», «Крок у майбутнє», на яких ми виступали. Після участі в таких заходах у нас завжди лишаються приємні відчуття.

– Як пишеться музика для гурту?.. опиши, так би мовити, весь творчий процес.

– Усі учасники гурту «Eclipse» мають композиторські здібності, і кожен (щодо написання музики) робить це якимось своїм способом. Найчастіше у нас музика з'являється у процесі імпровізації, а вже згодом ми вирішуємо, яка частина створеного потрапить до основного матеріалу гурту.

– Чим займаються учасники групи, окрім музичної кар'єри?

– Продюсерами гурту «Eclipse» тією чи іншою мірою виступають самі учасники гурту. Ми знаємо, чого ми хочемо і знаємо, як це зробити. Зараз нам більше цікаво створювати нову українську музику європейського рівня. Нас захоплює творчий процес, ми відчуваємо, що створюємо щось нове. Окрім занять творчістю, всі учасники «Eclipse» працюють у різних сферах.

– Хто є вашим музичним ідеалом, або фаворитом?

– Не можу сказати, що у когось з учасників «Eclipse» є ідеал. Ми слухаємо багато різної музики від джазу до попстилю. Нам подобається вся музика, яка зіграна професійно. Ми любимо і дуже поважаємо професіоналів, не дивлячись на те, в якому стилі вони працюють. Особисто мені, останнім часом, подобаються гурти «Placebo», «Maroon 5», «Heather Nova», «Moby», «Kosheen Kokopelli» та багато інших.

– Де проходять ваші майбутні виступи?

– Нещодавно ми повернулися з Херсону, де виступали на фестивалі «КРок у майбутнє».

Зараз проходять переговори з організаторами свята «День міста» – окремо у Бучі і окремо в Ірпені. Нас запросили грати на двох майданчиках. Свята будуть відбуватися на центральних площах. З 15-го вересня ми почали співпрацювати з одним з провідних кінотеатрів Київської області «Акваріус». Суть у рекламі один одного. Керівництво цього кінотеатру сприяло першому невеличкому тиражуванню нашого першого офіційного диску «Eclipse». А ми оголосили акцію: «При купівлі 5-ти квитків на один сеанс кінотеа-

тру «Акваріус» відвідувач отримує безкоштовно наш диск. Так буде продовжуватись до 15 жовтня. А вже 18 ми зробимо сольне мегашоу в приміщенні кінотеатру! Далі з листопада починається клубний сезон. Ми розпочнемо його з виступу у клубі «44», що на вул. Хрещатик 44.

– Чи планується вихід альбому?

– Звісно планується! Є дуже цікавий матеріал. Ми вважаємо це чимось зовсім новим, принаймні на українській сцені. Зараз ми збираємо кошти на запис, і вже дуже скоро всі почують нову, сьогоднішню українську музику.

– Декілька слів про кожного з учасників гурту.

– Чарівна вокалістка гурту Нэт

– талановита дівчина, має містичні здібності зваблювати хлопців. Неабиякі амбіції та неповторний вокал.

Долгополов Андрій – унікальний хлопець. Має за плечима футбольну кар'єру, музичну освіту та ще й розбирається в радіоелектроніці, адже закінчив Національний Політехнічний Університет. Володіє витонченим відчуттям ритму, грає на бас-гітарі, обдарований природою щодо музичного аранжування.

Лексіков Руслан – все своє свідома життя досліджує мистецтво, як фактор впливу у нинішньому соціумі. Гітарист, продюсер та в більшості випадків керівник проекту. За фахом спеціаліст банківської справи, кажуть, має журналістські здібності, працював у багатьох проектах мас-

медіа. Саме його ідеологічні погляди створили основу концептуальним принципам колективу.

Миша – клавішник гурту. Носить дуже рідкісне прізвище Іванов. Неймовірний симбіоз жорсткого прагматизму та духовної краси є внутрішньою сутністю Михайла, яка породжує в ньому експресійні виплески та захоплюючий драйв. Улюбленець публіки, шоу-мен.

Юрій Пономарьов – природжений геніальний ударник. Об'єкт обожнювання багатьох дівчат. Його творчому потенціалу можна тільки позаздрити. Він завжди знаходиться у збудженому стані, в широкому розумінні цієї фрази. Має дуже специфічний характер і безмежний потік бурхливих ідей.

– З ким з українських артистів ви співпрацюєте?

– Співпрацюємо з гуртом «Н. Три» з приводу запису та оригінального звучання. Гурти «Проти ночі», «Smaragda» та «Ренесанс» іноді виступають з нами на одній сцені – один одного кличем! Також співпрацюємо з Дмитром Чуєвим – бас-гітаристом гурту «Тартак». Вийшло так, що він став моїм сусідом. В грудні 2007, під час зйомок телепроекту «Шиканемо» з нашою участю, ми подарували свої демо Кузьмі Скрибину та головному директору мережі музичних магазинів «Музторг». Також наш диск мають: Ян Табачник, Юрій Хусточка – бас гітарист (до 2006 р. «Океан Ельзи», нині «Esthetic Education»), Олег Скрипка, Діля, гурт «Med heads» та багато інших знаменитих людей. Але в першу чергу ми розраховуємо тільки на себе.

АТУМ®

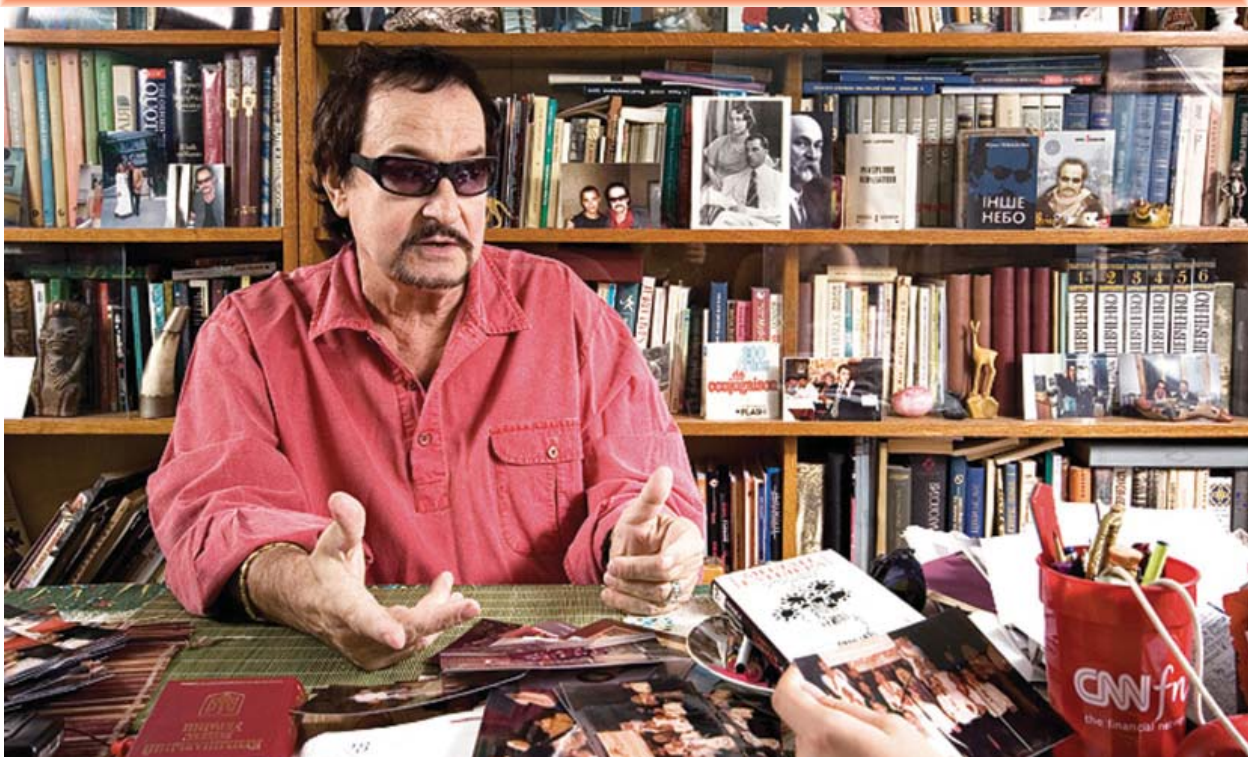
«Не наступайте на любов, не наступайте...»

Покальчук Юрій народився 24 січня 1941 року у Кременці Тернопільської області. Його дитинство минуло у Луцьку. Закінчив Луцький педінститут. Навчався у Ленінградському університеті. З 1976 року – член СПУ. 1994-1998 рр. – голова іноземного відділення СПУ. 1997 – 2000 рр. – президент Асоціації українських письменників. 2000-2002 рр. – член Національної ради по телебаченню і радіомовленню. Був першим перекладачем творів Хорхе-Луїса Борхеса. Написав докторську дисертацію із сучасної латиноамериканської прози, та не захистився з огляду на загострену політичну ситуацію. Перекладав Хемінгвея, Селінджера, Кортасара, Амаду, Маріо Варгаса Льосу, Кіплінга, Рембо. Знав 11 іноземних мов.

Колись одна людина сказала мені, що щастя в тому, що ми не знаємо, скільки нам призначено прожити, а завдання кожної людини – жити насичено і так, як в останній день. Напевно, важко уявити людину, яка жила б так яскраво і повно, як жив Юрко Покальчук. Він пішов з життя у ніч на 10 вересня цього року... Для більшості це стало несподіванкою, тому що Пако ніколи не розповідав про свої хвороби на загал, ніколи не дозволяв виглядати собі хворим, слабким та немичним. І в цьому був весь Покальчук – яскравий, невгамовний і впевнено-сексуальний письменник. Серед читаючої молоді він завжди persona grata. Для ортодоксів – головний біль і шок. Та непоміченим він ніколи не був.

Мало хто знає його справжню дату народження. Бо Покальчукові було стільки, на скільки він виглядав і на скільки сам себе відчував. Його молодшим колегам та читачам imponувало «незациклення» на глобальних проблемах політики, економіки та всякої нудоти. Він писав про таке, що цікавить всіх насправді: взаємини між людьми,

кохання, секс, подорожі, трохи про історію. Його твори називали «інтелектуальною еротикою». Мільйон разів він відповідав на питання про різницю між еротикою і порнографією, відбивав напади за «Те, що на споді». Він завжди виходив з таких ситуацій з гідністю, говоривши, що немає заборонених тем, є погано написані... Крім того, на закиди «Навіщо аж так відверто все описувати?», – він відповідав: «А у вас діти є? А як же Ви їх робили?», – і був стовідсотково правий, діти робляться у той самий банальний спосіб.

Покальчук-поет не спинився на написанні віршів. Він читав власну поезію, а також вірші Гарсія Лорки, Поля Елюара, Еклезіяста під акомпонемент його музичного проекту «Вогні великого міста». Багато хто говорив, що співом це було назвати важко. Та Пако й не претендував на звання співака... Ті, хто знайомий з цією роботою Покальчука, говорили, що це музика самотньої людини...

Але помилкою буде вважати його несерйозною та незайнятою людиною. Він робив більше, ніж деякі чиновники, які безпосередньо повинні займатися громадською діяльністю. Чого варта опіка Покальчука в'язнями з прилуцької колонії, яка тривала десятиліттями. В одному

з інтерв'ю Пако говорив про те, що діти з колонії рано чи пізно виходять за межі замкнутого простору, і їм необхідна підтримка. Ось він і взявся опікуватися такими дітьми, з простою і геть прозорою метою – відволікти їхню увагу від злочинів, насильства та депресії здоровим спілкуванням. Розвивав у хлопцях творчість, видаючи кварталний журнал «Горнізон».

Юрко Покальчук помер уві сні. Ніколи не говорив про смерть і не хотів піддаватися смерті. Мав творчі плани, які не встиг здійснити. Залишив своїх 350 дітей (з колонії) і рідну доньку Оксану. Відомо, що був одружений тричі. Та сам письменник ніколи не розповідав про свою родину.

PS. В один із книжкових магазинів прийшов чоловік, років 60, зупинився перед портретом Покальчука з надписом «Пам'ятаємо» і підбіркою книг... Здивовано запитав: «Помер? Коли?» У відповідь: «Ще 10 вересня, вже й 9 днів минуло»... Підборіддя чоловіка ледь помітно затрусилося, на очі навернули сльози, та вмить він опанував себе і сказав: «Ні, Юрку, я не буду плакати... Знаю, що ти мене лише б засміяв. Дякую, що ти був». І повільно пішов геть.

Який смак у м'ячній?!

Усе мистецьке є породженням оригінального розуму, який у різні століття поширював нові крайнощі виміру геніальності. Сьогодні, аби «зацепити» світогляд людини, вже не досить романтичних і пригодницьких епосів минулого. Саме у ХХ ст. унікальні голови нашої планети назвали просте безглуздя сюрреалізмом, а відвертій жорстокості надали мистецьку одежину. Такими діями у кіно займалися Луїс Бунюель і Стенлі Кубрик, а тепер скарбницю «шоку на екрані» доповнюють модні режисери Ван Сент, Поланські, Ханеке, Тріер, брати Коени і багато інших. Але виходить у них це велично, бо справжня культура не має жодних обмежень. Її підвладні порнографія, брудні потоки крові та усі заборонені, на перший погляд, теми із життя людю. У жанровій палітрі вибір для перегляду величезний: комедії з блондинками і без, психологічні і не дуже драми, триллери і т. д. Один із них – містика. У кіно особливо дихання і розвиток цей жанр здобув з появою на екрані таких популярних серіалів, як «Твін Пікс» та «Секретні матеріали». І швидше за все, загадковій темі у фільмах не погрожують жодні рейтинги «блондинок і не блондинок», адже громаду завжди цікавить щось приховане і небезпечне. Про творця хорошого містичного кіно Девіда Лінча я розповім далі.

З'явився на нашій планеті Девід у січні 1946 р. в місті Міссула (штат Монтана, США) у сім'ї вченого. З раннього дитинства його тягнуло до незвичайних захоплень: збирання композицій зі здохлих мух., відірваних лапок тварин... Хлопець був вихованим і старанним у навчанні. Сім'я часто переїздила, а Девід все невгамовно запам'ятовував притчі про мерців. З середини 60-х рр. Лінч починає освоювати професію кіно-режисера: спочатку у школі мистецтв у Вашингтоні, а опісля – у Філадельфії. Перша кіноспроба Девіда Лінча відбулася у 1967 р. Це був анімаційний короткий метр «Шестеро захворюють». Потім були мінімальні режисерські досліди з напівігровим «Алфавітом» тощо.

За фінансової допомоги друга дитинства Лінч розпочинає знімати свій перший повнометражний фільм «Голова-гумка» у 1972 р. Картина була виконана у похмурих тонах, відповідно сюжету: нервовий хлопець Генрі мешкає у місті важкої промисловості. Його дівчина несподівано сповіщає, що народила від нього дитя, яке виявилось мутантом-виродком. Батьки «щасливої» матері наполягають на її шлюбі з Генрі. У результаті і так досить скрутне життя головного героя ускладнюється переселенням дитини-мутанта у

його домівок. Постійна нестача коштів затягнула зйомки «Голови-гумки» на 5 років. Після виходу картини за Лінчем закріпився культовий статус, а відомий кінопродюсер Мел Брукс запропонував режисеру знімати на власній студії нову картину. Там Лінч переносить на екрани справді слізню, невигадану історію із життя Джона Мерріка, якого через унікально страшні деформації тіла нарекли «людиною-слоном». Річ у тім, що Джон був добрим та здібним, але його жакливій вигляд призвів до рабського існування в руках цинічного п'яниці, який за гроші демонстрував Джона Мерріка зацікавленій публіці. Одного разу поміж атракціонів проходив відомий лікар (його чудово зіграв Ентоні Хопкінс), який і врятував Джона від пригноблення та подарував йому дах над головою. Чорно-біла картина «Людина-слон» (1980 р.) була висунута у восьми номінаціях на «Оскар», але жодної статуетки так і не отримала.

Унікальний почерк Лінча-режисера зацікавив відомого продюсера Діно де Лаурентіса, який готував до виходу на екрани свою фантастичну картину «Дюна» (екранізація роману Френка Герберта). Девід Лінч був запрошений у проект як режисер чи не останнім. Себто сценарій вже був готовий, а зміни, внесені ним, не

були підтримані. І до сьогодні Девід негативно відгукується про свою участь у постановці «Дюни» (1984 р.), яка хоч і провалилася у прокаті, але все ж звільнила загнаний у комерційні грати творчий геній Лінча.

Свою наступну картину режисер знімав за власним сценарієм і з самостійно обраними акторами. «Синій оксамит» (1986 р.) – найкращий витвір Девіда. У яскравих декораціях Лінч розкрив своє бачення кіно на повну. У захопливій історії, яка розвивається у провінційному і на перший погляд позитивному місті Ламбертон, хлопець Джефрі випадково знаходить відрізане людське вухо у траві. Одержимий цікавістю до незвіданого, Джефрі розпочинає власне розслідування, у ході якого знайомиться з одіозною співачкою Дороті Беланс, яку шантує місцевий бандюган Френк, переховуючи у себе її викрадених сина та чоловіка, вухо якого і знайшов наш герой. Джефрі намагається допомогти Дороті повернутися до нормального життя, але він сам стає заручником жакливих обставин. Його інтимні зв'язки з Дороті неабияк роздратовують деспотичного Френка, для якого не існує жодних перепон задля досягнення мети – створення абсолютно аморальної ситуації. Двогодинна абсурдна і

по-своєму смішна історія захоплює, власне, ілюзорністю, неймовірно оригінальними сюжетними ходами, в яких неабияк природно виглядають сміливі актори, та чудовим музичним супроводом композитора Анджело Бадаламенті. Як відомо, більшість претендентів на головні ролі у цьому фільмі обходили Лінча і його «оксамит» десятою дорогою через несамовиту скандальність сюжету.

Свою «Золоту пальмову гілку» в Каннах режисер отримав за фільм «Дикі серцем» (1990 р.), у якому змальовано шалений дует закоханих Сейлора і Лолу (Ніколас Кейдж і Лора Дерн), по рок-н-рольному вільний від будь-яких обмежень. Мати Лоли люто ненавидить Сейлора і, як справжня казкова відьма, заважає героям бути разом. Лола і Сейлор все ж їдуть світ за очі, їм нахати на все, вони залишаються разом, аж поки героя Кейджа не саджають за ґрати. У фіналі головні герої після 6-ти років розлуки зустрічаються, аби відновити той вибуховий потяг, що був між ними. Сейлор обіцяє якось заспівати коханій «Love me tender» Елвіса Преслі, що він і робить наприкінці цієї екстремальної картини.

Останнє десятиріччя ХХ ст. Лінч розпочинає зі зйомок містичного серіалу «Твін Пікс», який у 1992 р. був узагальнений у повнометражний стрічок «Твін Пікс: кризі вогонь їди зі мною». Жакливе вбивство школярки Терези у добропорядному Твін Піксі – заплутана справа, яку намагаються розгадати слідчі. Але на черзі ще одна красуня Лора Палмер, останні дні якої показані у фільмі.

Його наступною роботою став триллер «Шоше в нікуди» (1997 р.), який розпочинається досить-таки жакливо: рок-саксафоніст, сам того не пам'ятаючи, вбив власну дружину. Його очікує найвища міра покарання, але у камері смертників він несподівано зникає, а на його місці знаходять переляканого молодого хлопця, якого згодом відпускають... Фільм завершується і, здається, після перегляду найкраще запам'ятовується вміння Лінча примусити вірити у кіношну містерію, яка ніякого логічного ходу не має.

Перевтілення Девіда Лінча із маргінала в популярного режисера відбулося у зв'язку із його дивовижною картиною «Проста історія» (1999 р.). Знятий за сценарієм його экс-дружини Мері Свінні, фільм оповідає про пристаркуватого Елвіна, який мешкає із донькою. Його останні роки минають із друзями за пляшкою пива, але одного дня йому повідомляють про те, що його рідний брат, який живе далеко, в іншому штаті, при смерті. Елвін не спілкувався із братом 10 років через застарілий конфлікт, але, відчувши свій кровний зв'язок з ним, вирішує добратись до нього за 350 миль на єдиному власному транспорті – газонокосарці. Неймовірно важка

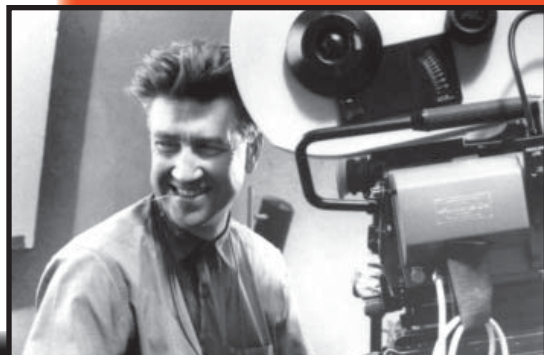
подорож минає не без цікавих життєвих історій, які Елвін переживає з іншими подорожніми. Влучна і гарна музика постійного композитора Лінча Бадаламенті ніби гойдає у цьому неймовірному витворі, що характеризується унікальним стилем подачі та простою грою головних героїв. Картина була номінована на «Оскар» та демонструвалася у конкурсній програмі Канн-99. Такий відхід Девіда Лінча від власного містичного стилю продемонстрував необмеженість його кінематографічного хисту.

Усім голівудським обивателям, які мешкають на темничій вулиці Mullholand DR, мабуть, стало не по собі, після перегляду однойменного фільму Лінча. Тут екстраординарний абсурд ще більш заплутаний і, можливо, це добре. Адже, коли ми чогось не зрозуміли, це дає нам шанс або переглянути фільм ще раз (і знову нічого не зрозуміти) або сказати, що це було щось! У картині головну роль наївної підкорювачки Голівуду виконує австралійка Наомі Воттс, яку у позитивному образі упізнати неможливо. Майстерно поставлена картина «Малхолланд Драйв» (2001 р.) отримала приз у Каннах за режисуру.

Протягом двох років Польща стала місцем зйомок «Внутрішньої імперії» (2006 р.). Тут режисер вирішив знімати не звичною камерою, а цифровою. Сюжет розгортається як завжди скупі: головна героїня – молода акторка Нікі Грейс понад усе хоче отримати роль у новому фільмі. Девід Лінч зняв «імперію» у жанрі триллера, який розповідає про людську параною та містичну колію обставин, в яких Нікі втрачає (а разом із нею і глядачі) відчуття реальності: акторці здається, що кривавий сюжет це і є життя, а її кіношна героїня куди більше реальна, ніж вона сама. Дивний сюжет, який ніби заграє із глядачами, намагаючись вгадати: де Нікі, а де її героїня?..

У 2006 р. Венеціанський кінофестиваль вшанував Девіда Лінча почесним «Золотим левом» за внесок у розвиток кінематографа, але завершувати свої психоделічні подорожі живий класик маячні не збирається. Можливо, ми вже не дочекаємось чогось такого геніального, як «Синій оксамит», але точно відомо, що на цій планеті є ще людина, яка здатна без використання наркотичних засобів викликати істеричні емоції у глядачів, власне, своїм смішним абсурдом, який і є прихованою реальністю.

Максим Івануха

«Зцапала-злапала»

або Як ми на «Кордоні» «Бумбокс» зловили!

– Як тобі акція (йдеться про фестиваль «Кодон 803» – авт.)? Твої враження від того, що тут відбувається?

– Акція сама по собі дуже класна, і є дуже вагомим кроком у майбутнє обох наших держав (Україна – Польща – авт.). Враження складаються дуже хороші, адже якби там не було, проводити такі от заходи, то є завжди добре.

– Коли ви приїхали на фестиваль?

– Ми приїхали вранці, оце цілісний день «мерзимо» тут та тусуємося поміж людьми.

– Чи будуть якісь сьогодні (розмова здійснювалася перед початком фестивалю – авт.) особливі сюрпризи на сцені? Порадуєте чимось новеньким?

– Сюрпризи... Та у принципі, кожен виступ для нас і для глядачів – то один суцільний великий сюрприз. Сьогодні будемо виступати з усім відомими піснями, головне – робитимемо це максимально якісно.

– Спільний проект з Надін для тебе – це...?

– Почнемо з того, що я працював з Надін у якості саунд-продюсера, і цілком закономірно те, що коли вона попросила зробити з нею спільний трек, то я погодився. Мені принесли задоволення плідна співпраця і виправданий кінцевий результат.

– Які плани у гурту? Куди далі поведе вас дорога?

– Дорога найближчим часом заведе нас на терена сусідньої Росії, там ми будемо виступати. Але і про Україну не забуваємо, скоро будемо...

– На рахунок гурту два альбоми: «Меломанія» (2005р.) та «Family бізнес» (2006р.). Постає цілком логічне питання: що ж далі?

– Дійсно, питання цілком логічне та актуальне для нас. Зараз готується новий альбом гурту (який матиме назву «Трьошка»). Тому, як ти кажеш, далі поки що праця, а згодом – вихід платівки.

– «Трьошка» – класно! А звідки така назва?

– Ну як тобі сказати, по-перше, альбом же третій на нашому рахунку, нас у гурті троє... ну,

існує ще ряд фактів, які вплинули на цю назву.

– **Тур на підтримку альбому буде?**

– Буде! Саме так, на підтримку вище згаданого альбому буде проходити всеукраїнський тур великими містами. Ось так от.

– **Чому ваші концерти (навіть беручи до уваги той самий тур) проходять тільки у великих містах, адже ваші прихильники живуть не тільки у центрах, а й на периферії?**

– Розумієш, ми б і самі з превеликим задоволенням поїхали відіграти у менші міста. Просто у цьому питанні все виирається в технічний бік. Не кожен ДК може нам надати потрібне для якісного виступу, а головне – нормальне обладнання. У нас, звісно, є можливість привезти усе із собою, але тоді постає питання оплати... От така дилема.

– **Гурт бере участь у благодійних концертах?**

– Так, звісно, але тільки тоді, коли має на це час. Ну, і відповідно коли достеменно відомо, що то є дійсно благодійність, а не гарно оформлене загібання грошей у чийсь гаманець.

– **З кожним днем наші телеканали все більше і більше любіють ту думку, що дружба в сучасному шоу-бізі – це щось на кшталт утопії про країну мрій. Прокоментуй це...**

– Та нема чого тут коментувати, то все стереотип. Дружба існує. Як у шоу-бізнесі, так і поза ним.

– **А з ким товаришує гурт «Бумбокс»?**

– Ой, та з багатьма... Але у першу чергу з командою «Крихітка Цахес»...

– **Можливо таке, що в майбутньому ми побачимо спільний ваш з Кашею (вокал «Крихітки Цахес») проект?**

– Усе в нашому житті можливо). І знаєш... Ну добре, відкрию тобі одну таємницю, точніше трошки припідніму завісу над нею... Скоро на екрани вийде відео, де буде задіяна і Каша, і ми, і ще ряд постатей, які творять заради задоволення, заради Батьківщини і заради посмішок на людських обличчях.

АТУМ®

OUTCRY ВІГРАВ «Chelmstok»!

Останній день літа луцький гурт «Ауткрай» провів у сусідній дружній державі у м. Хелм, де хлопці взяли участь у міжнародному рок-фестивалі «Chelmstok».

«Ауткрай» виступив, як завжди, достойно, не посоромивши Україну та славетне місто Луцьк, «порвавши» глядачів. Та й організатори гідно оцінили таланти волинян – свідченням цьому є привезений до Луцька диплом та перша премія!

– Те, що нас оцінила Європа, для нас велике свято. – Запевнив «голос» «Ауткраю» Олександр Бортніков. – Не хочеться говорити тривіальних речей про те, що «музика не має кордонів», але ця перемога на фесті додала нам ще більшої впевненості в собі та великого натхнення для творчості. Ми обіцяли нашим фанам, що приїдемо не з порожніми руками, і обіцянки дотримались. Крім того, хочеться особливо підкреслити, що Польща – країна хоч і близька до нас географічно, але в багатьох речах відірвалася від нас ментально. Такі факти, як відсутність в цій країні аналогів нашому «Радіо шансон», або присутність справжньої якісної музики на польських ФМ в прайм-тайм – вже говорять багато про що! Неприємно із цим змиритись, але Польща більш «продвинута», ніж ми, в питаннях музики. І це робить для нас приз, зароблений в останній день літа-2008 в м. Хелм, ще більш цінним.

Надія Хитка

Правда та міфи про парфуми

Парфуми – це невід’ємна частка будь-якого образу. З їх допомогою ми можемо підкреслити свою індивідуальність. «Легкі» запахи дарують веселий літній настрій, «важкими» варто доповнювати вечірній образ пристрасної та бажаної жінки чи загадкового та спокусливого мачо. Існують парфуми на щодень та «на вихід».

ПАРФУМИ КРАЩЕ КУПУВАТИ ЗРАНКУ.

Правильно. Оскільки саме зранку Ваш ніс ще не змучений великою кількістю запахів, а отже, здатний добре чути тонкі аромати. Коли йдете купувати парфуми, не варто, виходячи з дому, збризкуватися ароматними водами.

ЗАПАХ ПАРФУМІВ У ФЛАКОНІ ТА НА ТІЛІ – РІЗНИЙ.

Правда. Тільки у поєднанні з запахом тіла можна почути справжній запах тих чи інших духів. Побризкайте парфумами шию та зап’ястки і зачекайте кілька годин. Важливо, що першу ноту запаху можна почути лише через 15-20 секунд після збризкування, коли з ароматичної води випарується алкоголь.

ПАРФУМИ МОЖУТЬ ПРИЗВЕСТИ ДО ПОЯВИ ПОДРАЗНЕНЬ НА ШКІРІ.

Правильно. Таке може статися за умов контакту з агресивними сонячними променями. Щоб цього уникнути не слід використовувати духи (чи туалетну воду), йдучи на пляж чи в солярій. Влітку на щодень краще використовувати «легкі» парфуми, що не містять алкоголь.

ОДЯГ ТАКОЖ ТРЕБА ЗБРИЗКУВАТИ ДУХАМИ.

І так, і ні. Не всі тканини «люблять» це. Натуральна шкіра, хутро, льон та бавовна добре і довго тримають запах. Щоб вироби з цих тканин зберігали приємний запах протягом дня, варто лише трішки збризнути їх парфумами, краще – не

з лицьового боку. Синтетичні тканини, взагалі, не радять парфумувати, оскільки запах вони не тримають, натомість на них легко з’являються плями від парфуму, які дуже важко потім вивести.

АРОМАТИЗУВАТИ СЛІД ОКРЕМІ ЧАСТИНИ ТІЛА.

Правильно. Для того, щоб від вас приємно пахло, достатньо нанести парфуми на ті місця на тілі, що мають найвищу температуру: внутрішня сторона ліктя, зап’ясток, шия, скроні, декольте та зона за вухами.

ЯКЩО ДОВГО ВИКОРИСТОВУВАТИ ОДНІ ПАРФУМИ, З ЧАСОМ ПЕРЕСТАЄШ ВІДЧУВАТИ ЇХ ЗАПАХ.

Вірно. Якщо аромат Вам «підходить», то з часом Ви, справді, ніби перестаете його відчувати. Але оточуючі його таки чують, а отже, важливо не «передуситися». Якщо ж вас дратує те, що ви не чуєте запаху своїх парфумів, то варто їх змінити.

ФІРМОВІ ПАРФУМИ КОШТУЮТЬ ДОРОГО, ОТЖЕ, КРАЩЕ КУПУВАТИ ЇХ ПІДРОБКИ.

Неправильно. Дешеві підробки містять багато води й алкоголь і мало ароматичних масел, а тому дуже швидко розвіюються. Краще купувати дешевші, але оригінальні парфуми.

ПАРФУМАМИ МОЖНА ЗБРИЗКУВАТИ ВОЛОССЯ.

Невірно. Волосся, і справді, довго утримує різні запахи, але парфуми містять алкоголь, що сушить і псує волосся. Краще використовувати спеціальні ароматичні засоби для волосся.

НЕПРАВИЛЬНЕ ЗБЕРІГАННЯ ПАРФУМІВ ПРИЗВОДИТЬ ДО ЇХ ВИВІТРЕННЯ.

Цілком вірно. Щоб ваші парфуми зберігали свій аромат протягом кількох років, їх треба зберігати в темному і прохолодному місці.

Підготовано з використанням даних Інтернет-сайту : <http://e-parfums.kiev.ua>

КВН по-ковельськи

Уже вкотре у нашому місті відбуваються непересічні події. Ще одна з них – Кубок КВН міста Ковеля 2008. Ковель прийматиме таких гостей: команди з Тернополя («Оптом дешевше»), з Вінниці («Вічна молодість»), «Хай Так», «Баста» зі Львова. Відбудеться дійство за сприяння міської влади, медіа-проекту «Птаха», міських спонсорів. Ковель представлятиме команда молодих і креативних осіб. І назва команди відповідна – «Лінія відриву». Звідки така назва? Як підбиралися учасники і ще деякі подробиці – повідають вам самі учасники дійства. Отож, знайомтеся:

Пашук Назар, студент II курсу КПЕК ЛНТУ

Ребрик Юрій, студент II курсу КПЕК ЛНТУ

Дудка Станіслав, учень НВК №11

Рижко Марина, учениця НВК №13

Кузьмінець Світлана, студентка НУЛП

Тишкун Вова, учень спеціалізованої школи №3 ім. Лесі Українки

Познякевич Андрій, учень ЗОШ №12

Софія: Як проходила підготовка? Що означає назва?

Назар (капітан): До Кубку Ковеля всі поставилися з великою відповідальністю. На кожній репетиції обговорювалися ідеї та плани. Жарту – річ вибаглива, їх легше придумувати гуртом, якимось веселіше :-).

Світлана: Назва пов'язана з тим, що в силу молодості кожен відривається, але завжди є лінія, про яку не варто забувати. Загалом, це і є критерієм homo sapiens.

Софія: Як підбирались учасники? Який прохідний бал?

Марина: Відбір здійснювався за принципом лідерства. Кожен учасник є капітаном шкільних команд. Є учасники, які грали на обласних конкурсах.

Софія: Що для вас участь у цьому КВН?

Вова: Думаю, що вгадаю думку кожного, коли скажу, що перш за все – це прояв себе (реалізація творчого потенціалу). Бажання показати рідне місто широкому загалові. І вкотре довести, що в Ковелі відбуваються непересічні події.

Софія: І наостанок, жарт для читачів журналу.

Назар: Не вбивайте комарів – в них тече ваша кров. Бережіть мух – з них можна зробити слонів!!

Софія: Прийміть побажання успіхів і перемоги у грі, творчого натхнення і наснаги на подальші звернення.

Дякуємо :-)

Раді будемо бачити вас 4 жовтня о 17:00 в НД «Просвіта».

Софія

Dj Brunett

ЖИТТЯ В «КИНО» і поза ним

ДОСЬЄ:

справжнє ім'я: **Калетюк Борис Олегович**;

творчий псевдонім: **Dj Brunett**;

народився в місті Володимирі-Волинському 17 серпня 1985 р.

Переїхав до Ковеля. У 9 років батьки його і сестру відправили до музичної школи, там він провів 7 років по класу фортепіано. Хоч і ходив він туди майже під прицілом пістолета, але все ж неабиякими зусиллями та працею закінчив її з відзнакою.

З 10 років займався також футболом, зі спортом все складалося набагато краще. Після закінчення музичної школи спорт, взагалі, вийшов на перший план, Dj Brunett вважав, що це – його покликання... і так тривало близько двох років. Кар'єру перекреслила тяжка травма та ряд інших обставин, які поставили крапку на долі майбутнього футболіста. Навіть у вигляді захоплення.

Протягом усіх років музика була поряд із ним і після спорту займала найголовніше місце у житті. Пріоритетними на той момент були такі стилі, як хард-кор, нью-метал. Фаворитом того часу серед гуртів були хлопці з «Linkin Park».

Так само, як кожна людина дорослішає, так і рік за роком змінюються музичні вподобання. Чітко виділити період, коли Dj Brunett а почала захоплювати у свій полон клубна культура та музика, визначити неможливо, але, як каже сам ді-джей, на місці він сидіти не може і постійно вимагає якоїсь новизни, як щодо себе, так і щодо свого стилю життя. То ж не дивно, що відбулася саме така зміна агресивних гітарних переходів на максимальний рівень Bpm.

Коли грав у футбол, паралельно колекціонував музику різних напрямків. Залюбки ділився нею з більш старшими та досвідченими на той час хлопцями. Руки тремтіли над кожною платівкою, він надзвичайно цінував той музичний архів, який був у нього на той час, і старався своєчасно його поповнювати. У цьому допомагали друзі з інших міст. Спостерігаючи за роботою тогочасних комп'ютерних ді-джейів, захотілося і самому просто спробувати. Мова на той час ще не йшла про професійну апаратуру, цікавим був лише процес. Згодом, трішки потренувавшись за комп'ютером і відчувши в собі бажання та сили займатися цим більш серйозно, розпочав свій тернистий шлях з нічного клубу «Золотий шар» (літо 2006 р.), де отримував свій перший до-

свід за програмою «Virtual DJ».

Початок був не надто вдалим, адже «зпопсована» на той час простецькими ритмами публіка маленького містечка на Заході України не сприймала вже популярну на той час у столиці та на Сході клубну музику. Хоча було дуже тяжко, руки не опустились. Виникали конфлікти із власниками клубу, але завдяки здоровому підходу та вмінню дипломатично вирішувати проблеми Dj Brunett таки домогся свого. За рік часу народ привчили до більш якісного саунду. Цей рівень не падає і до сьогодні, а навпаки – росте й росте. Люди виховані на музиці, яку подавав тоді Dj Brunett, зараз не будуть танцювати під абищо. Потім постали питання: як розвиватися, вдосконалюватися та просуватися далі. Це, звичайно, не можна було робити без професійного ді-джейського обладнання.

Вогником надії стало відкриття нового нічного клубу у місті «КИНО». Думалося, що ситуація покращиться, але цього не сталося. Власник не був зацікавлений у зміні ситуації. Це і змусило піти Dj Brunett та Dj Yotsski на рішучий крок заради майбутнього. Наприкінці літа за власні кошти була придбана апаратура: «DENON DN – S100» (2 шт.), «BEHRINGER VMX200».

З того часу і розпочався старт кар'єри, професійний рівень та зовсім інше життя. Дійсно, зі стартом цих подій усе перевернулося з ніг на голову.

Маючи багато зв'язків з людьми з інших міст, швидко знаходилися контакти, які потім виливались у дуже вигідні зв'язки. Найціннішим, звичайно ж, був обмін досвідом, адже, як каже сам Dj Brunett, музична школа була для нього каторгою, яка потім принесла свої позитивні плоди. Сходинка за сходинкою він ішов до мети, згодом став арт-директором і постійним резидентом у «КИНО». На посаді арт-директора проявляє себе як відповідальна та обізнана людина. Вечірки, розроблені під його керівництвом, завжди вирізняються з-поміж інших, вони яскраві, енергійні та наповнені надзвичайно якісною музикою. Адже до підбору хед-лайнерів для них Dj Brunett ставить дуже критично, тому що він тільки за те, щоб імідж клубу було витримано на належному рівні. До того ж він є працівником музичного магазину «МАЖОР», де на його плечах лежить відповідальність за менеджмент – основа звукового та світлового обладнання.

НА ЦЕЙ МОМЕНТ ВІН:

- резидент нічного клубу «КИНО» (м. Ковель);
- резидент проекту «Electronic Fusion» (Dj Brunett & Dj Yotsski), який презентує музику у стилі Electro & Techno.

За час самостійної діяльності став учасником ряду тематичних вечірок, фестивалів, open-air's та event's.

ОСОБИСТІ СВДЧЕННЯ:

– Повідайте слідству, як минула ніч, проведена на музичному фестивалі «Казантип»?

– З того моменту, як тільки я сів на потяг до Сімферополя, ніяк не міг хоч на хвилику задрімати, тому що подумки я вже був там – на «Казантипі», нестримне бажання швидше туди потрапити ніяк мене не залишало. Коли прибули на місце, перед головним входом на саму територію знаменита дошка оголошень «Казантипу» добряче розвеселила мене і мого колегу Dr. Mario, майже всі кумедні оголошення з плоским гумором надовго лишилися в нашій пам'яті. Ввечері на пляж почало сходиться все більше і більше народу для того, щоб провести сонце оплесками. Весь «Казантип» у собі налічує близько 10-ти танцполів, і на одному з них «Медузі» або «Айсбергу» прийшлося розігрівати публіку мені.. Також запам'яталася тусовка справжніх клубберів, одягнених в дитячі смугасті колготи, жовті футболки із зображенням звірів, з кумедними зачісками, але найбільше запам'яталося, як один тягне за собою на мотузці паровозика, другий тримає в руках маленький вітрячок, а третій – дві м'які іграшки – слоника і бегемота. Також на «казані» є Марс – це відділена зона, на яку мають право увійти люди з особливим пропуском мульти-візи. На цій зоні розташований Вір-танцпол, і було дуже багато чудернацьких створінь: павук-жигулі, яким керує якийсь марсіанин, велетенські павуки та літаючі тарілки. Хоч на «казані» був і недовго, але все це незабутньо.

– Де Ви були останнім часом? У Вас є алібі?

– Загалом останнім часом побував у багатьох клубах України. Зокрема, найбільше запам'ятались: «Лагуна» (Рівне), «Beach Club 117» (Феодосія), «Шторм» (Хмельницький), ну і звичайно, «Казантип». Мені дуже приємно грати в тих місцях, де розуміють ту музику, яку я пропагую, а це зокрема Electro, якому я і віддаю найбільшу перевагу.

– Хто є Вашими спільниками? Як ви робите свою «темну» справу?

– За останній час з'явилося дуже багато хороших знайомих, які допомагають «просунутись у кар'єрі» все далі й далі. Дуже велика подяка Dj Flander'y. У планах дуже багато виступів у Києві, Харкові, Львові, Житомирі, Сумах, Миргороді та інших містах України. Поступово налагоджуються зв'язки з Польщею. Щодо Ковеля, то ми зі своїми колегами поставили давно за мету якомога вище підняти рівень клубної культури у місті, намагаємось показати, як ми любимо «клубну музику», і зробити так, щоб народ любив її так, як і ми, а то і більше. З усіх сил намагаємось привозити хороших ді-джеїв для виступу в нічному клубі «Кино». Зараз плідно працюю над створенням власних треків.

– Раніше притягувались до відповідальності?

– Мені було десь 4 роки, батьки мої пішли на роботу, а мого 18-річного дядька залишили наглядати за мною. От він і наглядав, я катався у дворі на триколісному велосипеді, а він пішов мені в магазин по яблука. Я ж скористався цим моментом, мені постійно кортіло потрапити самому в центр міста. От я і почав крутити педалі до автобусної зупинки, що була недалеко від нашого будинку на вулиці 40-річчя Перемоги. Приїхав автобус, що курсував до центру міста, я туди заліз з велосипедом, автобус рушив, а контролер побачила, почала верещати, автобус відразу зупинився, і мене викинули... Я дочекався наступного, знову заліз туди, мене вигнали вже на наступній зупинці. Тоді я зрозумів, що то так діло не піде, сів на той велосипедик і почав крутити педалі від базарчика на Володимирській до центру міста через дамбу. Точно не пам'ятаю вже скільки я туди їхав, але точно пам'ятаю, як я вже катаюсь біля гастроному – теперішнього «Фокстроту» і біля фонтану. Але тут десь взялися міліціонери, і весь мій кайф обірвався. Напроти гастроному («Фокстроту») на той час було якесь відділення міліції, мене туди й привели. Страшно питали, звідки я, чому сам, де і хто мої батьки?! Я тримав рот на замку – не розколовся! Але виявилось, що серед міліціонерів були і хитрі, які мені почали погрожувати, що, якщо я не скажу, хто мої батьки, то вони заберуть мій «транспорт». Мені довелося здатись. За мною прийшов мій батько, вони з мамою вже хотіли оголошувати мене у розшук. Мене забрали, але велосипеда, на жаль викинули(((. Отак я розстався зі своїм вірним другом!

– Що ви можете сказати у своє виправдання?

– Так, а що я можу сказати?... Я нівіноватий!!!)

АТУМ®

Безпечний секс?

Вам відомо, скільки ВІЛ-інфікованих в усьому світі? – 40 млн.

Через які рідини організму може відбутися зараження ВІЛ? – Їх чотири: кров, материнське молоко, сперма, рідина в статевих органах жінки.

Який найбільш поширений шлях передачі ВІЛ? – Статеві контакти, внутрішнє введення наркотиків, від матері до плоду.

Чи може презерватив захистити людину від інфікування на ВІЛ на 100 %? – Звичайно, не може.

Виробники презервативів говорять, що максимальна надійність їхньої продукції 97-99%. Вони за допомогою електроніки тестують та контролюють розмір пористості. Цю пористість ви не зможете побачити на власні очі, тому що вона мікроскопічна. Щоб ви зрозуміли, наскільки малі чоловічі сперматозоїди, наведемо простий приклад: в кришечці від Сока-Cola їх вміщається 800 мільйонів!

А вірус ВІЛ у 450 разів менший від сперматозоїда. Якісні презервативи не повинні про-

пускати сперматозоїдів і вірусів. Такі презервативи продаються в аптеках, і на їх упаковці повинен стояти знак якості. Багато із дешевих презервативів, які продаються в різних кіосках, неякісні, у них ніхто не може гарантувати розміру пор та якості матеріалу. Але головна небезпека в тому, що на практиці презерватив може лопнути чи знятися. На деяких презервативах виробники вказують: «Зберігати в сухому, прохолодному місці». А хто з вас носить холодильник із собою? Отже, він може бути просто зіпсованим чи пошкодженим.

Ось один із багатьох цікавих тестів практичної ефективності презервативів, проведений у Англії: 1000 подружніх пар зобов'язали протягом року при кожному статевому акті використовувати презерватив. Наприкінці року 150 жінок були вагітними.

У 1995 році в США відбулася велика міжнародна конференція, у якій взяли участь більше 3000 сексологів. Вони зібралися, щоб обговорити проблему СНІДу. На питання анкети: «Чи мали б ви статеві стосунки із ВІЛ-інфікованою людиною, використовуючи найякісніші презервативи?». – Всі вони відповіли: «Ні!». Самі лікарі не довіря-

ють презервативам.

Рекомендація ВОЗ (у Міжнародний день боротьби зі СНІДом 1992 року): «Максимально надійним способом, як захиститися від зараження ВІЛ статевим шляхом, є сексуальне утримання та вірність неінфікованим партнерів один одному». Сьогодні у світі збільшується кількість молодих людей, які з різних причин вирішують почекати із сексом до шлюбу.

50% людей вмирає протягом 10 років після інфікування на ВІЛ. Сучасні ліки можуть лише продовжити їхнє життя, але не можуть знищити вірус ВІЛ і зупинити його.

Статистично: в Україні кожен 100-й є ВІЛ-інфікований. Відомі випадки, коли дівчата, які спали зі своїм хлопцем лише один єдиний раз, відразу ж інфікувалися ВІЛом. Лише після цього вони усвідомили, як зризикували...

Що формує наші погляди про те, чи можна починати статеве життя?

– Засоби масової

Не смішіть мене!

інформації:

хтось підрахував, що 85% всього сексу по телебаченню та в кіно пов'язано із короткочасними стосунками поза шлюбом. Ця тема завжди цікава глядачу, і тому фільми мають високі рейтинги. Спекулюючи нашими почуттями, ділки заробляють великі гроші.

- Алкоголь:

чи впливає алкоголь на нашу сексуальну поведінку? Звичайно, так. Якими бувають дівчата, коли вони напиваються? Поступливими. Хлопці користуються цим.

- Атмосфера оточення:

чи впливають на нас друзі та однокласники? Ми не хочемо собі зізнатися, але таки впливають.

Хочу розповісти історію однієї дівчини – Каті. Вона вирішила, що буде берегти себе цнотливою і чистою до шлюбу зі своїм єдиним коханим чоловіком. Але у класі її не зрозуміли. Дівчата постійно сміялися з неї і казали: «Ти монашка, дикунка!». Хлопці жартували: «Катька, ну ти зовсім, насолоджуйся, поки молода!» і робили

на її адресу різні натяки. Якось, коли однокласники почали знов діставати її, вона повернулася і спокійно сказала: **«Послухайте, в будь-який момент, коли я захочу, в будь-який день, місяць чи рік я зможу віддати свою цнотливість і стати такою ж, як і ви, але ви вже ніколи не зможете стати такими, як я!»**.

Секс – це щось дуже красиве і дорогоцінне. Секс не є метою. Він є засобом, з допомогою якого чоловік та дружина можуть виразити своє кохання і справжню відданість один одному, щоб зміцнювати стосунки протягом усього життя. Мати секс – це значить віддатися іншій людині повністю, так, як нікому іншому. Такі стосунки називаються шлюбом.

В одному з технікумів лектор запитав: «Хлопці, скажіть відверто, якби перед вами стояли дві однаково гарненькі дівчини, але одна була б цнотливою, а друга – зі значним сексуальним досвідом, і в неї до вас було сім партнерів, яку б ви взяли собі за дружину?» Всі відповіли, що одружилися б із цнотливою...

Жінка бажає чоловіка, для якого вона буде останньою. Чоловік бажає жінку, для якої він буде першим.

Останнім часом отримав поширення так званий шлюб «на пробу». У 1966 році в Англії перед весіллям жили разом лише 3% пар. Інші зберігали дошлюбну чистоту. У 1988 році перших вже було 48%. Очікувалося, що шлюби, де були «попередні тренування», будуть міцніші. Але виявилось зовсім навпаки. Згідно статистичі, 70% розлучених жінок жили зі своїм чоловіком ще до весілля.

Жінка не схожа на чоловіка, як і чоловік не схожий на жінку. По-справжньому і до найменших подробиць люди пізнають одне одного лише у шлюбі, і це пізнання триває усе життя. Інтимний зв'язок на пробу не покаже, наскільки міцне ваше кохання. Статевий зв'язок поза шлюбом відрізняється від того, що мають чоловік та дружина. Плавати не навчися у ванні. Тобі потрібна достатня кількість води. Лише шлюб є тим озером справжнього кохання. Навіть якщо випробування сексом пройдуть успішно, це ще не гарантує тобі щасливого шлюбу.

**Інформація надана
МГО «За життя»**

Аборт: усі небезпеки

А ви знаєте про те, що стоїть за словами «аборт», «штучне переривання вагітності»? Існує декілька видів операцій з переривання вагітності:

1. В область матки вводиться вакуумна трубка, яка створює сильний тиск для відсмоктування дитини. Апарат миттєво вбиває плід і відправляє в банку для відходів (міні-аборт). На більш пізніх термінах вагітності тіло малюка розривається на частини і видаляється з матки шляхом вишкрябування.

Американський лікар Бернард Натансон відзняв хід подібної операції під контролем ультразвукової апаратури і змонтував фільм під назвою «Безмовний крик». На екрані видно, що 12-ти тижнева дитина відчуває небезпеку смерті. Вона починає рухатися швидко і тривожно, намагаючись сховатись від інструменту, частота ударів її серця збільшується від 140 до 200.

2. Дитину розчленовують і видаляють з матки за допомогою спеціального ножа. Якщо термін вагітності перевищує 10-11 тижнів, голову дитини роздушують щипцями, інакше її неможливо видалити.

Як і попередній, цей аборт відбувається наосліп, у результаті чого у кожній четвертій жінки ушкоджується м'язовий шар матки, при чому пошкоджена ділянка не відновлюється.

3. Малий кесарів розтин – при вагітності до 27 тижнів. Діти на такому терміні життєздатні, вони плачуть, стукають ніжками, рухають ручками. Таких дітей кладуть на вікно між рамами чи в холодильник живими, і вони швидко гинуть від переохолодження.

4. У зону навколо плода вводяться концентровані розчини звареної солі чи глюкози, під дією яких дитина помирає у муках, в агонії. Через декілька годин починають пологи і дитина видаляється з матки. Наслідки для жінки – гіпернатріємія (підвищений вміст натрію в крові), яка характеризується головним болем, біллю в грудях, падінням артеріального тиску, шоком, руйнуванням еритроцитів. Іноді настає смерть.

5. Внутрішньо вводиться спеціальний препарат, який викликає пологи. На великому терміні вагітності дитина може народитися живою – щоб потім загинути. У 30% жінок під час цієї процедури спостерігається нудота, блювання, біль в районі шлунка, повільніше скорочується серце, падає артеріальний тиск, сильнішають маточні кровотечі.

Аборт – єдина операція, яка робиться при відсутності захворювання і завдає шкоди здоров'ю. На будь-якому терміні вагітності він є вбивством дитини і, як будь-який гріх, несе за собою тяжкі наслідки, особисті чи сімейні трагедії. Наслідком його бувають захворювання, а іноді і смерть жінки. Оскільки з перших моментів вагітності організм майбутньої мами налаштований на збереження дитини, аборт є сильною біологічною травмою, завдає важкого удару усьому організму. Кровотеча, травма шийки і тіла матки, зараження крові, запалення і онкологічні захворювання яєчників, матки, молочних залоз, тяжка психологічна травма – це неповний перелік близьких і віддалених ускладнень. Під час абортів в матку потрапляє інфекція, яка може дрімати в ній до наступної вагітності. Результатом зробленого абортів можуть бути безпліддя, позаматкова вагітність, викидень, передчасні пологи, народження ослаблених, хворих дітей.

«Кожна жінка має право на вибір», – так мені відповіла головний лікар пологового будинку міста Ковеля Тетяна Пташник на запитання: яке ваше ставлення до абортів?

- На якому терміні вагітності плід вже можна вважати живою істотою?

- На 21-ий день, коли ще мама не знає, що вона вагітна, починає битись серце дитини. І з того моменту плід стає істотою.

- Чи переважає кількість абортів над кількістю народжуваних дітей у Ковелі?

- Кількість абортів стала меншою у порівнянні з попередніми роками. Це пов'язано з тим, що ведеться посилена роз'яснювальна і практична робота щодо контрацептивів, аби запобігти небажаним вагітностям. У нас роздають безкоштовні презервативи для всіх бажаючих.

- Чи правильно, на Вашу думку, що в переважній більшості країн аборт є забороненим?

- Я думаю, що це неправильно, що вони заборонили аборт.

- Чи вважаєте ви аборт вбивством?

- Так, це певною мірою вбивство, але можуть бути ситуації, коли необхідно перервати вагітність, у зв'язку з вірогідною смертю матері, яка може наступити якщо продовжувати доношувати дитину. На мою думку, робити аборт варто, коли дитина не бажана, це краще, ніж після народження віддати її у притулок. Щоб не було небажаних вагітностей, обов'язково використовуйте контрацептиви.

- Яка статистика абортів у Ковелі?

- У нашому пологовому будинку вагітність переривається лише до 12 тижня вагітності. За 2007 рік у ковельському регіоні відбулось 148 штучних легальних абортів і 34 за медичними показами. У 2008 році – 71 штучний аборт. Добре подумайте, чи варто робити аборт. Чи слід брати такий тягар – вбивати свого майбутнього малюка!!!!???

КОЖНА ЖІНКА МАЄ ПРАВО НА ВИБІР! НЕ ПОМИЛИТЬСЯ У СВОЄМУ ВИБОРІ!

Ната

Закінчилась літо або розпочалась осінь (

Дідько, дідько, дідько... І знову закінчилось літо! Зникло, як моя улюблена зелена шкарпетка (народ, хто знає, де вона, дайте мені знати), розтануло, як кубик цукру-рафінаду в гарячому чаї!

Мене починає корчити, якщо я десь ненароком чую, як хтось каже: «Це було лише влітку». «Ні це було аж влітку!» – кричу я. Тому що літо – це така пора, коли кров кипить у жилах, коли мозок вимикається, а замість нього починаєш думати тим, на чому зазвичай сидиш, коли шукаєш пригод на те саме місце, і це тебе абсолютно не турбує, тому що літо! Коли вершиною твоїх мрій є пляшка з крижаною водою, коли купаєшся до судом, до посиніння губ, нігтів, шкіри, волосся, врешті-решт лише тому, що в цю спеку можна розплавитись. Коли йдеш гуляти, а сонце ще не сіло, а повертаєшся, а воно вже зішло... Коли таких, як ти, сотні! Їх об'єднує одне: вони неможливі без літа, а літо – без них!

-NAV-

Відбитки у калюжах

Цей дивний запах надвечір'я
блищить відбитками в калюжах ліхтарів,
танцюють хаотично парасольки,
а вересень давно уже здурів.

Усі ми сидимо, накриті
великим синім полотном,
остання зірка з неба мляво
падає на дно.

Цей галас крапельок дощу і тиша
перебувають у постійній боротьбі.
Ось небо сутінки колише,
а я ці враження сховаю у собі...

Точка роси

Тільки романтики
можуть поскаржитись
на відсутність Лускунчика
чи на дефіцит молока
у ковші Великої ведмедиці.
Домальовують кільця Сатурну
шукають безодню
випробовують вічність.
Їм найтепліше
у вулику осені
при закінченні літа
при п'ятих півнях
за мить

Марійка Марченкова

Китайське «ЗОЛОТО» ДО СМАКУ ВОЛИНЯНИНОВІ

Дворазовий параолімпійський чемпіон Анатолій Шевчик повернувся на Волинь із золотою медаллю із Пекіна. 2004 року він же привіз у рідні краї «золото» з Афін.

На цьогорічних параолімпійських іграх Анатолій особисто «закотив» 4 м'ячі.

ДОСЬЄ ЧЕМПІОНА: народився у лютому 1984-ого у селі Дятинь Ратнівського району. Через два роки з батьками, двома старшими сестрами і молодшим братом переїхав у Камінь-Каширський. Футболом захопився ще у загальноосвітній школі, відвідував секцію місцевої дитячо-юнацької спортивної школи. Пізнавав ази гри у тренерів Анатолія Кадири і Миколи Нирка. Брав участь у турнірі «Шкіряний м'яч», виступав за камінь-каширський «Автомобіліст» у чемпіонаті Волині. Маючи вроджену травму руки, отримав запрошення виступати у складі збірної команди інвалідів Волині. Звідти потрапив у національну збірну гравців з наслідками дитячого церебрального паралічу. Дворазовий параолімпійський чемпіон, чемпіон всесвітніх ігор ДЦП і чемпіон світу, майстер спорту міжнародного класу.

Новини від футбольної «Волині»

Луцька «Волинь» 23 вересня «всуху» поступилася ужгородському «Закарпаттю». «Розмочив» ворота на 26-й хвилині Давидов. Подвоїли рахунок ужгородці у другому таймі – на 64-й хвилині гол забив Невуче. Не допоміг «Волині» і новачок Ігор Биканов, який встиг пограти в кількох європейських чемпіонатах.

До речі, із розіграшу Кубка України луцьку команду вибило саме «Закарпаття», перемігши із рахунком 4:2.

28 вересня на стадіоні «Авангард» у Луцьку «Волинь» зіграла з лідером першості київською «Оболонню» і вирвала перемогу 3:2.

До речі, два футболісти ФК «Волинь» отримали запрошення до збірної України (U-18). За інформацією сайту луцького ФК, до лав синьо-жовтої команди запросили форварда Євгена Павлова та півзахисника Романа Карасюка.

Волинські футболісти належать до кола основних гравців, тож їх уже не вперше запросили тренери збірної.

Збірна України в Парижі проведе два спаринги з французами 30 вересня та 2 жовтня.

У місті Феодосія, в Криму, 14-17 вересня відбувся чемпіонат України серед дівчат із велосипедного спорту на шосе.

За словами директора Волинської обласної школи вищої спортивної майстерності Петра Чикиди, успішно виступили на змаганнях учениці ШВСМ, представниці спортивного товариства «Динамо» Яна Беломоїна, яка стала срібною призеркою, та її подруга по команді Марта Терещук, яка посіла п'яте місце.

Навчаються спортсменки в обласному ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою та тренуються під керівництвом тренерів-викладачів Віктора Ковальова та Валентини Матвійчук.

ПОДІЇ

4 жовтня – вуличний театральний фестиваль «Золотий лев» (м. Львів, проспект Свободи).

18-19 жовтня відбудеться Волинський міжобласний фестиваль козацької етнокультури «Ратна Звитяга» (м. Ковель). Більш детальну інформацію знайдете на афішах!

1 жовтня - Київський міжнародний кінофестиваль «МОЛОДИСТЬ» (м. Київ).

1 жовтня - Міжнародний фестиваль православного кіно «ПОКРОВ» (м. Київ).

3 жовтня о 18.00 - рок-концерт «Ветер надежды», м. Чернівці, «Літній театр».

Очікується участь гуртів «RASTA», « [Z] TON», «THE VORS PILE», «SUBCONSCIOUS VOID», «ХОЛОДНЫЙ СВЕТ», «UNERASE».

Вхід вільний!

6-7 жовтня - відповідно у Києві та Одесі пройдуть концерти гурту «Deep Purple».

5 жовтня – у Києві «Mournful Gust», «Grimfaith» і «Malinconia» (клуб «Бінго» (пр. Перемоги, 112)). Вхід - 100 грн.; передпродаж у день концерту - 120 грн.

4 жовтня – гурт «Draconian» (з «The Sundial» і «Grimfaith») відвідає з концертом Рівне, місце визначається. Вхід - 100 грн.

16-19 жовтня в Ужгороді проходить Шостий Міжнародний фестиваль «MitOst-Festival 2008».

ЗНАЙДІТЬ КІШКУ У ТЕМНІЙ КІМНАТІ

Тварина, до якої ми всі звикли з дитинства і без граціозної поведінки якої не уявляємо ні міського, ні сільського пейзажу, є, напевно, найзагадковішою твариною планети.

Домашні улюбленці, що мають широкий діапазон, (за даними науки кішки можуть видавати близько 100 різноманітних звуків, на відміну від собак, що спілкуються лише 10) ніжні, муркотливі, дратуючі, пестливі звуки видають персонально для людини, з якою «говорять». Як виявляється, кішки між собою звуками не спілкуються.

За східними вченнями, кішка в домі є символом достатку і приносить до своїх господарів благополуччя та внутрішній спокій, забираючи на себе негативну енергію. А от традиційна медицина радить контакт з кішками для заспоко-

єння нервів після напруженого трудового дня та для нормалізації тиску. Кішки, самостійно відчуваючи потребу в собі втомленої чи хворої людини, приходять на допомогу, вмищуючись на хвору частину тіла. Окрім того, легке погладжування м'якого хутра викликає в людей стан не лише спокою, а й відчуття гармонії з навколишнім світом.

Коли кіт стоїть перед вибором, і одне бажання у нього блокується іншим, він махає хвостом. Для прикладу: якщо кіт має бажання вийти на вулицю погуляти, а за дверима йде дощ, хвіст буде хитатися через внутрішній конфлікт. Він хоче вийти, але не має ані найменшого бажання намокнути. Як тільки рішення буде прийнято – вийти на дощ або лишитися в приміщенні – хвіст вмить перестане коливатися.

Домашні коти – визнані фахівці в царині прогнозування погоди. Вони наділені такими чуттями, яким люди можуть лише позаздрити. Легенди про те, що коти бачать в темряві, про волелюбність цих тварин та про те, як вони рятували цілі міста від навали гризунів, відомі з прадавніх часів.

Коти відчувають запахи у 14 разів сильніше, ніж людина. Температура тіла цих тварин – +38°C.

«Товариські» кішки ходять за нами з кімнати в кімнату з однією метою: щоб проконтролювати наші дії.

Одна пара котів та їхні діти за 7 років можуть народити 420 000 кошенят.

Кішка, яка падає, завжди діє однаково. Спочатку вирівнюється голова, потім спина, пізніше лапи, а потім спина вигинається для пом'якшення падіння.

Якщо кішка псує меблі, це місце необхідно ароматизувати запахом лимона чи апельсина. Ці запахи не до смаку кішці, і вона

обходитиме це місце боком.

Якщо кішка біля вас, і її хвіст тремтить, – це найбільше почуття любові, яке вона може продемонструвати. А от коли хвіст починає опускатися, – значить, настрій в улюблениці змінився, і її варто лишити у спокої.

Коти, жирафи та верблюди – єдині тварини, які починають йти з лівої лапи. Саме таке пересування гарантує швидкість і тишу. А ви кажете: проста домашня кішка...))))))

Підготувала Юлія Гринчук

Місто Лева в полоні ламаних ритмів DNB

20 вересня у виставковому центрі «Лемберг» (Львів, вул. Б. Хмельницького, 176) відгримів потужним звуком та шквалом емоцій Перший Львівський Рейв «BUKEM IM SESSION».

Мега-Руйнація

Тут усі прихильники DNB могли повністю насолодитися музикою, нагоцятися досхочу і несхочу;) і відчути себе учасником цього дійства повноцінно. Подарували таку чудову можливість усім, хто завітав на свято, DrumWorks promo, FunkMasters та український електронний лейбл DNBSESSION MUSIC за підтримки Львівської міської ради, МО «Дзига» та компанія «АртМакс». Добряче постаралися вони, адже привезти в Україну таких «матори» драмерів та й саунд-продюсерів не багатьом під силу, бо зазвичай усе закінчується просто бажанням.

Отож... кого чули та бачили:

Легендарного засновника intelligent та atmospheric drum and bass LTJ Bukem featuring MC Conrad;
[Good Looking] - Великобританія;
Master of ceremony - MC Ned;
MaxNRG [FunkMasters];
Derrick [FunkMasters];
Tonika [FunkMasters];
Kind Of Zero [Sarb];
Marik [Nu:Riddimz];
Insane [Disturbing];
Experimental Intro by (для тих хто не в курсі, то це так званий вступ):

ZENIAL (pl) – польський музикант з Кракова, саунд-дизайнер, композитор сучасної електронної музики, учасник польської общини електроакустичної музики (PSeME), митець, що практикує аудіовізуальні перформенси, що супроводжуються інтерактивними інсталя-

ціями

(<http://www.myspace.com/zenialowski>);

JACASZEK (pl) – автор та продюсер електроакустичної музики, відомий своїм особливим стилем, у якому він поєднує електронні звуки з акустичними інструментами

(<http://www.myspace.com/jacaszek>).

Хотілось би відзначити, що відео-супровід вечірки, який надавали AVJ Group, був гарно розроблений і зачаровував множинністю образів та чітким їх комбінуванням у бомбезні відеоряди, які особисто я дивилася, не відриваючи очей.

Ну і головне – так, як ми не можемо жити без повітря, так і робота ді-джея неможлива без публіки, без вдячних оплесків, без щирих посмішок. Скажу так, усього вище переліченого було більш, ніж вдосталь. Всі, хто приїхав туди, так-так саме приїхав, бо я надібрала гостей з Києва, Чернівців, Ужгорода, Луцька... всі вони утворили собою велике позитивне коło, яке не в змозі були пробити навіть деякі дрібні промахи в організації. Усім було дуже комфортно та весело, признатись чесно, я навіть не побачила жодного обличчя, яке б було «гружоне» чимось. Усі посміхались, раділи, танцювали під ламані ритми улюбленої музики та просто насолоджувались МЕГА-чудовими моментами, яке дарує нам така ВЕСЕЛА ШТУКА, як ЖИТТЯ!

Знаєш, що буває, коли вкладаєш всього себе в те, що ти любиш, і чим живеш? Коли як результат, народжується щось потужне, заряджене виключно позитивною енергією та енергією тих, хто долучився до цього? Відбувається Руйнація. Ламання усіх твоїх принципів, зашкарублених стереотипів та переконань. Цей вибух почуттів, музики, драйву, піднесення та захоплення охоплює тебе всього, і ти розумієш, що став іншим, став кращим. А такі перетворення відбуваються виключно завдяки справжній, якійсній музиці.

20 вересня у славному та коханому м. Львові відбувся 5, найочікуваніший, вже ювілейний фестиваль справжньої музики «Мега-Руйнація». Вона знесла дах і не вважала за потрібне повернути його назад. Не зважаючи на «львівський» звук, усе пройшло на висоті: **15** команд, які задовольнили найрізноманітніші смаки вибагливої публіки – від панку до християнського ню-металу, просто розривали ту ж публіку на шматки, не даючи ні хвилини відпочинку; **8** годин безперервної ейфорії та кохання в музиці, яку найбільше любиш, знекровлювали та відбирали усі сили.

Якщо якийсь нерозумний скаже тобі, що якісної української музики немає – не вір йому, бо та людина – брехло, яке не знає, що говорить! І «Руйнація» цього не доводить, вона просто констатує факт.

Пи.Си. **Вітька**, будь-ласка, будь-ласка, будь-ласочка, не став більше ті димові завіси. Від них і музикантам на сцені нема чим дихати, і фотки погані виходять!)

TRIASSA

Кінозал «Прем'єра»

ЛЧУМ ім. Франка представляє
ГІТЛЕР КАПУТ! СМЕРТЕЛЬНІ ПЕРЕГОНИ

10 - 19 жовтня

Жанр: комедія
Режисер: Марюс Балчунас

У головних ролях: Павло Дерев'янка, Анна Семенович, Юрій Гальцев, Юрій Стоянов, Тімафі, Ксеня Собчак...

26 вересня – 9 жовтня

Жанр: екшн
Режисер: Пол В. С. Андерсон

У ролях: Джейсон Стетхем, Джоан Аллен, Ієн МакШейн.

Російський супер-агент — засекречений шпигун Шур Осечкин, він же штандартенфюрер СС Олаф Шуренберг, самовпевнено і нахабно веде підвизу діяльність у ставці Гітлера. Чергове завдання Центру звалюється на нього прямо з неба — разом з новою помічницею, чарівною і сексапільною радисткою Зіною. З такою «бойовою подругою» недовго і про війну забути! Але обов'язок над усе: перш ніж повернутися на Батьківщину і захити щасливо разом, супер-агентом Шуренбергу і Зіні належить перевірити одну, останню і дуже важливу операцію.

2020 рік. Глядачам зриває дах від нової забави – смертельних перегонів. На їх втіху, небезпечні злочинці змагаються на трасі Смерті, головний приз – воля. Трикратний чемпіон-гонщик посаджений у в'язницю за вбивство, якого не здійснював. Тюремники заставляють його разом із найзапеклішими злочинцями брати участь у кривавому змаганні. Сівши за кермо жакливого автомобіля, обладнаного автоматами, вогнеметами і гранатометами, всього за кілька днів до закінчення свого строку, ця відчайдушна людина зруйнує все на своїй дорозі, щоб виграти найбільш видовищну гонку на виживання.

ГРІМ у ТРОПІКАХ

3 – 12 жовтня

Жанр: комедія
Режисер: Бен Стілер
У ролях: Бен Стілер, Джек Блек, Роберт Дауні мол.

Сюжет фільму розвивається на знімальному майданчику нового блокбастера.

Величезний бюджет, розкішна природа екзотичного острова, зірковий акторський склад – все це зйомки чергового супер-блокбастера про війну. Але несподівано серія дивних інцидентів змушує акторів забути про те, що вони актори, та стати просто солдатами, боротися за виживання в цьому «райському» куточку планети!!!

УВАГА!!!

Журнали «Птаха» можна купити в таких торгових точках:

У м. Ковелі:

- 1) магазин «АВС», що на привокзальній площі;
- 2) перший поверх магазину «Метро», вул. Театральна;
- 3) в торговій точці біля кафе «Казка», вул. Лесі Українки;
- 4) торгова точка при вході на першому поверсі приміщення залізничного вокзалу;
- 5) в точці продажу преси в супермаркеті «Салют», вул. Володимирська;
- 6) в точці продажу преси в супермаркеті «Наш Край», вул. Брестська;

7) в точці продажу преси в супермаркеті «Вопак», вул. Незалежності.

У м. Нововолинську:

- 1) магазин «Екстрім», бульвар Шевченка, 8 та 25;
- 2) магазин «КонтролZ» (контроль), вул. Нововолинська, 51а.

У м. Луцьку:

- 1) супермаркет «Вопак» в центрі міста. При вході.
- 2) біля ЦУМа, довгий прилавок;
- 3) магазин «Вінок волошковий», Театральний майдан.

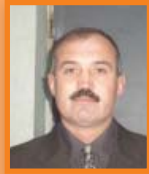
У м. Володимир-Волинський:

- 1) супермаркет «Вопак»;
- вул. Князя Василька, 2
- вул. Ковельська, 132/2

Наші друзі
Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))

Галина Жилка – підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Віталій Кивачук – директор Ковельського господарункового ринку.

Роман Ляшук – приватний підприємець, депутат міської ради, сфера діяльності: виготовлення та продаж меблів, дверей; рекламні послуги.

Віктор Козак – директор ТЗОВ «Ідея», член ради регіону, член міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

Усіх молодих, креативних, небайдужих Волинський молодіжний журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА: м. Ковель
вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptakha.com.ua
e-mail: info@ptakha.com.ua
8(050)914-93-77 – Оленка
8(068)2338513 – Ната

Табір «Бойового Гопака»

Для багатьох відпочинок асоціюється з морем, озером, проте є люди, котрі не уявляють себе без літніх таборів. Зусиллями вчителів та інструкторів «Бойового Гопака», а також за сприяння молодіжного фонду «Наше майбутнє» проходять щорічні табори.

У них кожен ранок починається з пробіжки та зарядки – проруху. Цілісний день є дуже насичений: спортивні ігри, змагання, заняття з техніки бойового гопака, а також відпрацьовування прийомів самозахисту. Поруч із вдосконаленням спортивної форми юнаків і юнок відбувається й інтелектуальний розвиток. Проводяться пізнавальні лекції, влаштовуються дебат-клуби або й навіть написання власних есе.

Велика увага приділялась і загартуванню: купання в озері щодня, відпрацьовування бойової техніки у воді.

Покидаючи табір, кожен учасник плекає надію в серці на зустріч у наступному році в мальовничому волинському селі Миляновичі (Турійський район). Спогади про цікаве і корисне проведення часу і безліч нових друзів зігріватимуть нас цілий рік.

Зарошуємо всіх до нашого табору 1-14 липня у наступному році. Табір розрахований на широке коло учасників, які мають належний стан здоров'я, що підтверджується довідкою від лікаря. У табір можна потрапити лише в тому випадку, якщо тобі вже виповнилося 10 років:-)))

Ведмедик

Привіт, «Птахо»!

Новий випуск (№ 9) журналу був цікавим та змістовним. На одній зі сторінок ти пропонуєш запитання для молоді, яка небайдужа до свого життя і оточуючого середовища. Пропоную свої відповіді на запитання:

1. Це запитання дуже суперечливе. Мені важко самореалізуватись і втілити в життя навіть найприземленіші мої мрії, але намагаюсь жити за принципом: «Ніколи нікого не звинувачуй, розберись у собі». Моя мрія – вступити на факультет журналістики... мрії збуваються...

2. Так, у своєму житті багато моментів я хотіла би змінити, але часто розумію, що змінити неможливо, і доводиться задовольнятися тим, що є.

Стежачи за новинами, мабуть, кожен з нас розуміє, що в нашому суспільстві постійно йде боротьба.

На мою думку, потрібно все починати із себе, і кожне посаджене і доглянуте деревце, папірець, кинутий в урну, а не на узбіччя, є наглядними прикладами. Добре, коли проводяться різні фестивалі, концерти, благодійні акції (як кемпінг на озері Гірники), які вкотре засвідчують, що є люди, які прагнуть змін на краще.

3. Хто знає, що таке любов, той не може передати це словами. Хоча, на мою думку, любов у всякому випадку є почуттям, яке спонукає до дії.

4. Як можна зрозуміти, що хтось когось любить?

Вілле Вало, соліст «НІМ», казав: «Суть кохання не в тому, що ти стрибнеш з висоти чи переріжеш собі вени. Суть в тому, що ти дійсно можеш зробити для коханої людини».

Женя :-)

1. Чи можу я звинувачувати когось чи щось за те, що я не самореалізуюсь, почну палити, вживати наркотики, пити, за те, що щось не вийде? Чому?

2. Чи є в моєму житті те, що я хотів (ла) б змінити і як, на ваш погляд, це можливо зробити?

3. Чи є те, що я б хотів (ла) змінити в суспільстві? І як це можна, на ваш погляд, зробити?

4. Що таке любов?

• Відчуття • Дія • Характер

5. Коли можна сказати, що хтось любить когось. Як це проявляється (мінімум 10 пунктів)?

info@ptaxa.com.ua

ФОТОПРИКОЛИ

Машина падає в макарони

Він би ще роги оленячі прицепив...

В ногах правди немає

Ось що означає виконати правильний удар головою!

